

1) Příspěvek k vytvoření silného středního stavu na území Čech, Moravy a Slezska.

Potencionální volič: No to je pěkný, jako by neměli podnikatelé a soukromníci už dost nakradeno, Stejně jste jen banda zlodějů, moc hezky jste se pojmenovali. Jen ať to všichni ví. Slušný a poctivý lidi s váma nechtěj mít nic společného. Podnikatel a živnostník je přece stejný jako zloděj a podvodník.

Odpověď a zároveň komentář k prvnímu bodu našeho programu naleznete :

Hned první bod a překvapení. Ale ne, děkujeme za tento názor a uvědomujeme si, že není ojedinělý. Dokonce i někteří z řad soukromníků namítají, že hlásit se k třídě, jejíž jméno začíná nabývat urážlivého ne-li opovrženíhodného významu, je krátkozraké a že jsme naši stranu měli nazvat jinak, aby se to tak nějak neprovalilo dopředu. K tomu ale musíme dodat, že to bychom byli jako všichni, co tu dosud tahají za provázky. Hlavně to nějak začachrovat, jen aby se na to nepřišlo. A už už bychom se mohli jako nějaká nová "občanská" nebo "sociální" nebo "evropská" strana třást na provizi z přidělené státní zakázky na výstavbu nového letiště, když jsme předtím shrábli tučné všimné z prodeje toho starého. Ne! Prostě ne! Nechceme začínat pokrytectvím ani opakováním starých chyb. Všichni jsme se sešli proto, že se nám nelíbí tento způsob života, který tu všichni vedeme. Nelíbí se nám, že stát a tiskoviny z nás dělají grázly. Ano, mezi podnikateli, živnostníky, lékaři, učiteli, zemědělci, advokáty, poradci, pojišťovány, úředníky atd. jsou a budou grázlové. Stejně jako mezi zaměstnanci, zámečníky, tramvajáky, truhláři, instalatéry, IT specialisty, soudci, státními zástupci atd. Není vám divné, že jakmile z první skupiny někdo něco udělá, tisk napíše "podnikatel XY" provedl to a to. Pokud je to někdo z druhé skupiny, NIKDY naprosto NIKDY a ani jednou tisk nenapsal "zaměstnanec XY", nebo "truhlář XZ" provedl to a to. Zůstane to decentně nevysloveno. Proč? Že je jich méně? Ale ne, jen to není tak zajímavé a HŮŘ SE TO PRODÁVÁ! A jsme u toho. Kdo je tedy dalším soukromníkem? No přece každý novinář! Má největší zájem na prodej sebe a svých názorů. Když bude jeho tiskovina zajímavá, lépe ji všichni koupíme. Takže nálepku "podnikatelům" jako grázlům dal někdo, komu to vyhovovalo a "líp se to prodalo". Nechceme se nyní dotknout dnešních novinářů, ti jen pokračují v nastoleném běhu, ale spíš hledejme chybu v historii. Proč asi se tato hesla začala razit okolo roku 1990? No protože to byl jediný skrytý způsob, jak bojovat proti novým pořádkům. A velmi chytře se to ujalo.

My si myslíme, že víme proč a vývoj nám dal za pravdu. Představte si, že by všichni v roce 1993 nebo 1994 věděli například, že jejich plat je ve skutečnosti o cca 49% vyšší, než se vykazuje? (to se zavedlo sociální a zdravotní a rozdělilo se na část placenou zaměstnancem a zaměstnavatelem podrobnosti o složení vlastní mzdy najdete v [tomto článku](#)). Asi by nebyli zaměstnanci rozlíčení na své zaměstnavatele, ale na vládu! A možná by si to s vládou tehdy šli vyřídit. Tehdy ještě všichni měli kuráž a nelenivěli u TV s pivem a beznadějným pohledem na kanapi. A zřejmě by zaměstnavatelé šli s nimi. To se ale státu moc nehodí. Lépe se přeci vládne rozděleným, ne sjednoceným. Proto slizké rozdělení "za zaměstnance" a "zaměstnanec sám". Cítíte tu křivárnu a to pokrytectví? Pro zaměstnavatele je to pořád jeden objem mzdových prostředků. Nechceme být pokrytci. Proto se nebojíme jít čelem proti křivým názorům. Tím jsme odpověděli na výhradu k soukromníkům, ale nikoliv k tomu, že se chceme "napakovat". Tak jdeme na to.

Co je to střední stav? To nejsou jenom soukromníci, to jsou učitelé, soudci, doktoři a vlastně všichni, kdo někde něco i ve svém volném čase zvelebují a budují. Nikdy jste neřekli sousedovi, aby Vám šel pomoci? Nebo jste nepřestavovali byt a neměli jste tam řemeslníky? Pokud ano, někdy jste někoho zaměstnali a dali mu nějakou odměnu. Takže jste soukromník. Ale samozřejmě, že ano! Každý takto nějak přispěl k nárůstu majetku někoho jiného. Ale svého přece taky! Něco za peníze, nebo kapra (záleží, čím jste platili) na oplátku dostal. Ten, kdo tu práci provedl, pak vzal kapra a donesl jej dalšímu, aby mu zase udělal to či ono a tak to šlo dál. Tomu se v ekonomice říká "multiplikátor". Soukromníci, tedy většina z nás, peníze utrácí v Čechách, tedy doma. Jen tu a tam zřídkka jedeme na dovolenou a tam kus utratíme taky, ale většina toho, co vyděláme spotřebujeme doma. Takže ten "multiplikátor" dá práci nebo hodnoty mnoha lidem doma. Peníze protečou mnoha rukama a udělají mnoho hodnot. Teď porovnejme, co se stane s penězi cizích firem, lhostejno jestli jsou malé nebo střední nebo velké. Prostě mají vlastníka cizince. Dostanete sice mzdu a tu utratíte doma. Fajn. Kolik dělá ta mzda v celém objemu té firmy? 10%? 20% víc asi už ne, že? Takže co se stane se zbytkem? No zřejmě to pan majitel utratí tam, kde je nejčastěji a kde je mu to nejmilejší. URČITĚ NE V ČECHÁCH!!!! Takže 90% nebo 80% kapitálu-peněz už NEBUDE PRACOVAT u nás. Kdyby byl střední stav u nás silný, tyto firmy by byly v rukou Čechů, pak by byla velká pravděpodobnost, že ten multiplikační efekt by byl výrazně větší než je teď. Měla by víc kultura, sport, koníčky. Vidíte už trochu

rozdíl? Je celkem jedno, jestli je majitel lakomec, blb, nebo všechno dohromady, ale je důležité, jestli je váš něco jako soused. Nemám nic proti cizincům, vůbec ne, jen mi je ekonomicky Čech milejší, když jsem taky Čech. To bychom měli napakování se. Ale ještě tam máme pár dalších věcí. Další výhoda středního stavu je pružnost. Všichni v následujících měsících poznáme, jak velká chyba byla nepodporovat střední stav. Pokud je opravdu většina zaměstnavatelů zahraničních a většina firem napojena na automobilový průmysl, co se asi stane? V krizi mají všichni problémy. Kde budete řešit problémy nejdřív? Když jste sousedovi pronajali půlku baráku a oběma vám teče střechem, kterou díru opravíte první? Zaručeně ne sousedovo. Napřed svojí. Všichni se tak chovají. A je to správné. Nemůžeme se pak divit, že všichni stahují prostředky domů, tedy pryč z Čech. Nic nám tu totiž zřejmě už nepatří. A když je odvětví ohroženo? Myslíte si, že je jednoduché předělat linky ve Škodovce třeba na hrábě? Asi ne, že? Ale představte si menší firmu nebo dílnu od Vás, když za Frantou zajdete večer, že chcete svařit to a to, v pátek to je. A pak tentýž Franta udělá instalatérštinu, elektriku atd. atd. Prostě je pružný, umí rychleji reagovat. Možná pár lidí propustí, pokud je větší a má třeba sto lidí, ale musí se sám uživit, tak bude rychle hledat kudy z toho, rychle najde jiné možnosti, okamžité díry na trhu a bude je chtít zaplnit. Na to potřebuje lidi. A lidi bude shánět co nejbliž k svojí výrobě nebo k svému nápadu. A jsme u toho. Střední stav funguje jako polštář právě pro případy velkých výpadků výroby velkých výrobců. Stabilizuje ekonomiku i v době konjunktury. Stát, který nemá silný střední stav, nemá tak pojistky, čím a kým řešit nenadálé situace. Tento princip se dvacet let opomíjel, nechci použít to pravé slovo, stát na střední stav bezostyšně s... Uvidíme, co přinese krize, ale já vím, že všichni, kdo padnou, lhostejno jestli zaměstnanci nebo zaměstnavatelé, díky tomu, že střední stav buď není, nebo je velmi slabý, padnou až na dno. Na hubu. Nebude kde se zachytit. Proto chceme silný a stabilní střední stav. Viděli jste v argumentaci někde napakování se? Je to jen o práci a selském rozumu.

2) Minimalizovat škodlivé zásahy státu do soukromého podnikání a všeobecně do běžného života občanů.

Potencionální volič: Co mi je do toho, jestli stát škodlivě zasahuje do soukromého podnikání, mě se to netýká a vůbec mi nepříjde, že stát nějak zasahuje do mého života a život těch soukromníků se mě vůbec netýká, takže mi to je fuk.

Odpověď a zároveň komentář k druhému bodu našeho programu naleznete :

Chápeme. Naprosto. To je plošný názor většiny a asi nejen české populace. Předně si musíme vysvětlit, co jsou to škodlivé zásahy. Podle našeho názoru jsou to všechny takové zásahy, které nejsou logické, nejsou přirozené a nejsou nezbytné. A netýká se to pouze života soukromníků. Abychom to lépe pochopili, uveďme si několik příkladů.

Pan XY je truhlář, pracuje v dílně sám, nemá zaměstnance a dodává své polotovary firmě na nábytek. Jednoho krásného dne přijde inspekce z bezpečnosti práce, protože je pan XY osoba samostatně výdělečně činná a má na to kontrola nejen právo ale i povinnost, a zjistí, že na zdi nevisí informace o tom, že těhotným ženám nesmí být ukládány práce týkající se zvedání těžkých břemen. Pan XY se udiveně rozhlédne a žádnou těhotnou ženu nevidí. Tak členům kontrolního týmu inspekce řekne, že tam žádná těhotná žena není a že tedy nevidí důvod tuto ceduli věšet. Kontrola ale namítne, že to vyžaduje předpis a pokud pan XY předpis nedodrží, dostane pokutu. Výsledek je, že pan XY je trestán za nesmysl zcela zjevný, a navíc jej stát poškodil o ztrátu času. Stát sám se poškodil o ztrátu času pracovníků kontroly, tedy z Vašich a našich daní uhradil zbytečně pracovní hodiny a poštovné. Další náklady spolkne čas sepsáním zprávy a vystavení pokuty. Pro pana XY ale touto kontrolou nemusí smolný týden končit.

Další den nad ránem může dorazit živnostenský úřad. Pan XY dosud od pondělka nic neudělal, protože v pondělí měl kontrolu z bezpečnosti práce, je úterý a má kontrolu další. A hned proč nemá pan XY řádně označenou provozovnu. Pan XY pracuje jako subdodavatel pro nábytkářskou firmu a jen a pouze pro ni. Dejme tomu, že na svém soustruhu doma točí dřevěné nohy. Pak zcela logicky pan XY nepotřebuje mít provozovnu označenou, protože jeho jediný odběratel samozřejmě ví, kde pracuje a i kdyby nevěděl, pan XY mu nohy stejně vozí svojí dodávkou, takže ani vědět nepotřebuje. Také to kontrole řekne. Kontrola nicméně opáčí, že to je v zákoně a že kromě toho, že nemá řádně označenou provozovnu, tak nemá ani označeny otevírací hodiny a odpovědného zástupce. Pan XY se rozlítí, že když dodává jen nábytkářské firmě, že kašle na otevírací hodiny, protože pro nikoho jiného stejně dělat nebude a ani nechce a tím méně potřebuje kdokoliv vědět, kdo od kdy a do kdy je

odpovědný zástupce. Pracovník kontroly se urazí, a pozve pana XY na sepsání protokolu na živnostenský úřad. Pan XY jde na živnostenský úřad ve středu. Vidíte již ty ztráty? Další a další hodiny ne jen pana XY ale dalších pánů a paní úředníků. Materiál, poštovné, elektřina, teplo a světlo na úřadech. To vše platíme ze svých daní. Pan XY dostane další pokutu kvůli nesmyslu. Úředníci byli hodní a dali mu jen tisíc korun pokuty. Takže za tři dny, které strávil kontrolami státní z vůle prodělal 2000Kč a nevydělal nic.

A tak může přijít na kontrolu hasič, hygiena, cizinecká policie a další státní orgány. On se ale jako třetí dostaví finanční úřad, který prováděl kontrolu u toho výrobce nábytku a u něj zjistil, že platí tak zvané "subdodavatele" a přitom je paní od kontroly přesvědčena, že se nade vši pochybnost jedná o tzv. "Švarcsystém" a došla na místní šetření se o tom přesvědčit. Nechá si předložit všechny faktury a zjistí, že skutečně pan XY dělá jen pro výrobce nábytku. Vzhledem k tomu, že pan XY srdcervoucím řevem prokáže, že soustruh zdědil po tátovi a ten zase po svém otci, paní sice nepřesvědčená, ale supící, že tentokrát jí ten zloděj zlodějská převezl ,musí odejít s nepořízenou. Ale kontrolou zabrala dva dny. Je tedy pátek a pan XY ještě nevyrobil ani nohu.

Já myslím, že i těm, kteří neměli možnost se setkat se soukromníčením je zřetelné, že zásahy státu do podnikání jsou v některých případech hrůzostrašné. Výše uvedené případy jsem převzal ze své reálné praxe.

Všechny tyto nelogičnosti vznikly díky tomu, že zákony a předpisy koncipují , projednávají a prosazují amatéři, kteří nemají ani zbla potuchy o praxi. Proto tvrdíme, že k rozhodování o systému může být připuštěn jen ten, kdo tento systém zná z praxe.

A stále si myslíte, že příběh pana XY se Vás netýká? Omyl, představte si, že pan XY zaměstnává dva lidi a jedním z jich jste Vy. Co se asi stane, když mu vypadne týden práce a bude se honit po úřadech? Bude mu v dodávkách pro výrobu nábytku týden chybět, nebude tedy mít dostatečný objem prostředků a bude se dívat , jak ty příslušné peníze ušetří. Kam sáhne nejdříve? Přece neprodá soustruh, to by přišel o práci úplně, ne, vyhodí jednoho z Vás. Stále se Vám zdá , že se Vás to netýká?

A zásahy státu do Vašich životů? Neříkejte , že jste nikdy nebyli na úřadě. Nezdálo se Vám, že všechny obtěžujete? Že vlastně jste odporný vřed, který zdržuje úřad od jiné, zřejmě tajné, nicméně nesmírně důležité práce. Nepřišlo Vám nikdy divné, proč musíte v době internetu, počítačových sítí, kabelových televizí donést pro vystavení občanky na krajský úřad potvrzení o rodném čísle, které získáte na matrice kdoví kde jinde? To samé pro řidičák, lovecký lístek, potvrzení o X dalších nesmyslech! Všechny tyto aktivity Vás stojí čas, který někde musíte vzít. Odkud jej vezmete? Buď z práce tak, že si vezmete dovolenou nebo volno, anebo se prostě z práce ulijete a řeknete, že někde jste déle museli čekat. V prvním případě stát okradl Vás o Váš čas a v druhém případě, jste zlodějinu státu přehodili na svého zaměstnavatele. Pracovali jste totiž pro něj méně, ale on Vám zaplatil jako kdybyste pracovali řádně. V obou případech ale stát ingeroval do Vašeho času nesmyslně. A vážení, čas je nejdražší deviza, kterou máme, to je NÁŠ ŽIVOT! A proto chceme racionální přístup na všech úrovních, podle nás totiž není náplní života prožít život v úřednickém šimlu!

3)Zrovnoprávnit postavení soukromníků jako základních tvůrců ekonomického systému v rámci České republiky.

Potencionální volič:Cože? Tady že nejsou soukromníci rovnoprávný??? Až moc! Mají všechno, aut'áky, baráky a furt jim je to málo, pořizují si milenky a už neví, kam s pěnězma! To já musím dřit jak mezek a stejně mám h...o! Koukněte se, kdyby nebyli soukromníci, měli bysme všechno všichni! Tak je to!

Ouha! Ostrý názor z lidu. Fajn. I to je názor. Takže pojďme v klidu a hezky si jej rozebereme. Co takhle začít od zadu. A pojďme uvažovat opravdu důsledně CO KDYBY.

Takže jak by to vypadalo, kdyby nebyli soukromníci. Pro ty, kteří to nezažili před rokem 1989jen hrubě zopakují, že samoobsluhy byly otevřeny od 7 do 11,30 a od 14,00 do 18,00. Povinná přestávka na oběd. Žádný nonstop provoz, žádný výběr. Vše ve jednom max. dvou druzích. Na ovoce se stály fronty a každý bral, co zrovna zbylo. Takže pokud chceme tuto dobu zpět, pak v podobných názorech

pokračujme. Ale nechme exkurzí do historie pro spoustu z našich občanů tak vzdálené, jako jsou
dějiny brontosaurů.

Co by se tedy dělo teď, když zrušíme české soukromníky. Na spotřební zboží budete jezdit do super a hypermarketů, ale pozor, jen do některých, protože třetina z nich je v českých rukou. Všechny továrny, provozy služeb jsou ve vlastnictví cizích firem nebo cizinců. Existuje pár státních podniků (Budvar např.) a pár státních akciověk (ČEZ). My všichni jsme jejich zaměstnanci. To znamená, že půda, po které chodíme do práce, není česká, patří přece majiteli a to není Čech. Všichni tedy posloucháme na území České republiky cizince. Jsme na něm plně závislí, neboť nám dává měsíční žold. Naší závisti je konečně učiněno zadost, protože ten hajzl od vedle konečně o tu firmu přišel. Bezva. Jsme spokojeni! A stát? Tak stát je na tom neméně úžasně, má daně z našich mezd a my nezlobíme, nebouříme se a konzumujeme. A co ti, kteří nás zaměstnávají? Jsou to přece seriózní, spolehliví zahraniční partneři. Ale doma jsou to TI SAMÍ SOUKROMNÍCI jako kdysi byli ti naši, čeští. Takže chodí v Chamu do obchodu a kupují stejný chleba, v Chamu dojdou do Mercedesu a koupí si nového mercedesa, v Chamu si koupí nové oblečení, protože to tam má blíž a tam žije. Už nám konečně začíná docházet?

Náš stát vesele privatizuje zejména cizincům jen pro samu privatizaci, ale ne pro smysl. Jaký je rozdíl mezi Čechem a cizincem? Žádný, oba budou většinu peněz utrácet doma! Jenom my Češi nebydlíme v Chamu. Takže peníze, které tu spořádaná německá firma vydělá, UŽ NIKDY NEPOSLOUŽÍ K OBĚHU A DALŠÍM ZISKŮM ČECHŮ. Takže přesouváme díky naší závisti a nepřejčnosti NAŠE PENÍZE tam, kde už nám nikdy nebudou sloužit. Škodíme sami sobě. A všichni si vyhadzujeme peníze z kapes.

A dál, je hospodářská krize. Nejsou čeští soukromníci, klesá odbyt. Her XZ již v Chamu nemá nového mercedesa neboť mu nevydělává ani jeho chamská továrna ani dílna v Plzni. Co s tím? Přece nevyhodí her kolege z práce v Chamu, když s nimi od malička chodí na pivo, to by se už hůře bydlelo ne? Koho vyhodí? Hádejte! Odpověď je zřejmá i pro retardované. Stále se Vám jeví jako výhodné zrušit české soukromníky? Skřípejme zubama, nadávejme na ně, ale Čech, co utrácí doma, je lepší, než jakýkoliv cizinec, co utrácí jinde. Takže máme vyřešeno národnostní otázku spolu s existencí soukromníků. Nyní se podívejme na jejich utrácení a jinak bohémský život:

V první řadě nechci popírat, že existuje spousta soukromníků, co jsou zlatokopy ve svých vlastních firmách. Takže vezměme rozum do hrsti položme si otázku: je možné dlouhodobě sklízet brambory, když neseju, nehnojím, nekopávám? Já myslím, že ne. Jednou se urodí, podruhé už slabota, jen z toho, co jsem zapomněl sklídit a třetí rok je z pole louka a konec. S každým podnikem nebo dílnou je to stejné. Musí se sázet, udržovat, zvelebovat a hlavně pracovat. Podívejte se po svém okolí a zjistíte sami, kolik lidí se soukromničením skončilo buď z důvodu, že právě jen sklízeli. To jsou prostě lidé, kteří budou v každé skupině. Nevidíte kolem sebe žádného spolupracovníka, který se rád ulije? Tak vidíte. I mezi soukromníky jsou takoví lidé. Nejde to jinak! Ale určitě se podle nich nedá hodnotit celý stav. Soukromník má a bude mít jiné životní nezbytnosti už jen z toho důvodu, že svým zaměstnancům zajišťuje práci! Takže musí mít na pořadí, údržbu a OBNOVU výrobních prostředků, pomůcek, materiálu a kdo ví co ještě. Proto nelze hodnotit rozdíly mezi zaměstnanci a soukromníky poměrem majetku! Zaměstnanec je na konci investice, proto je zaměstnancem. Nechce riskovat, že o něco přijde, nechce se zabývat ve svém čase prací víc, než musí. Práce je pro něj okamžitým zajištěním jeho potřeb. Jídlo, dovolená, ošacení, bydlení, koníčky, zábavy atd. Soukromník má naprosto stejné potřeby. Ale aby na tyto potřeby dosáhl, musí napřed prodat svoji produkci. Aby ji mohl prodat musí ji vyrobit. Výroba nebo poskytování služeb je nutné zlo před tím, než mohou konzumovat. Proto se tomuto procesu říká moudře "odložená spotřeba". Pak tedy musí soukromník vytvořit objem majetku a prostředků, které by vůbec nepotřeboval, pokud by stál na konci investičního řetězce jako zaměstnanec. Jeho majetek, sloužící pro výrobu nebo služby, je tedy obrovským navýšením ve srovnání se zaměstnancem. Ale také navýšením rizikovým. V případě, že to nevyjde, smůla...soustruhu se nikdo nenají a v hale zkrachovalé výroby plastových oken si u krbu s dětičkami nepohrajete. Proto nelze srovnávat nesrovnatelné. A ty auťáky? Hmm, po pravdě řečeno i mně jde hlava kolem z toho, jak někteří z nás musí mít rychlé auta a hlavně hodně a rychle. Investice do aut je nejhoupější investice, kam dát peníze. Ale ten trend je celosvětový, vždyť kde se krize nejvíc projevila? V automobilovém průmyslu. Stalo se módou, že každý chce mít nové rychlé auto. Jinak nejsme in. Rockové a filmové hvězdy vyhadzují miliony za rychlá auta, takže to asi nebude jen vlastnost těch soukromníků, že ne? Takže to zas nepaušalizujme. Položme si otázku, jak to udělat,

abych měl na to a to! (schválně neříkám na nové auto, já bych jej totiž nechtěl) A pravdivě si odpovíme: Pokud chci to a to tehdy a tehdy, nemohu mít něco jině či druhé teď a možná ani zítra. Zákon má dáti dal. Nezvratný, železný zákon, že každá sranda něco stojí. Řekněte si: risknu rodinný dům, šperky po babičce, auto a kus pole a začnu soukromničit. Možná se mi to za rok, dva, tři nebo pět vrátí A PAK BUDU V BALÍKU. Třeba. Nebo to nejsem ochoten riskovat, chci si užívat teď a tady, třeba za méně, ale odmítám risk. Pak se nechám zaměstnat. Tak to je, vážení a ne jinak.

A ty milenky? S těmi je to stejné jako s auty. Myslím si, že jsou dostatečně vysvětlené. A teď kde je ta nerovnoprávnost:

Nerovnoprávnost spočívá v tom, co jsem napsal výše. Stát se chová přesně podle odpovědi našeho potencionálního voliče. Nerozlišuje mezi konzumní spotřebou a investice do výrobních prostředků. A pokud ano tak velmi vágně. Podívejme se na OSVČ, která je vlastně fyzickou osobou jako kterýkoliv zaměstnanec. Je zdaněn stejně. Jedinou výhodou je, že má nárok na odpočet NÁKLADŮ vynaložených na dosažení a udržení příjmu. Ale ne na ty investice navíc, o kterých jsme mluvili nahoře. Pak tedy nemá prostředky, aby vůbec nějaký majetek- výrobní prostředky nakoupil. Nemůže se rozvíjet a zaměstnávat víc lidí. Stát si dodnes neuvědomil rozdíl mezi investicí a spotřebou na jedné straně a postavením českých soukromníků a cizích firem na straně druhé. Rozdíl mezi spotřebou a investicí jsme si vysvětlili výše, nyní se zaměříme na rozdíl mezi českým soukromníkem a cizí firmou.

Rozdíl je jednoduše řečeno v čase. Český soukromník začínal v čase 0 , který se rovná roku 1989. Před tím neexistoval. A je lhostejno, zda se jedná o továrnu nebo zmíněného pana XY z minulého bodu. Takže nevlastnil žádné výrobní prostředky!! Cože? Že když zprivatizoval, tak už ano? Ale kdež, pak měl tu továrnu zatíženou dluhem od banky a úroky, které musel platit, takže dokud nesplatil , prostředky mu de facto nepatřily. Začínal v čase 0 na nule. Najímal lidi , bral si úvěry a tím mu zbylo jen velmi málo, co by mohl investovat do rozvoje. Budování výrobních prostředků šlo tedy velmi ztuhla. Jak je na tom zahraniční soukromník, kde nebyl 45let socializmus? Hypotetická rodina Wurtsů např., z Mannheimu vlastnila výrobu buřtů již pátou generaci. Továrna běžela a měla filiálky po celém Německu. Pět generací byly zaplacený budovy, linky atd. Běžný provoz vydělával. Nyní si rodina usmyslela, že zakoupí jatka v Sušici (uvádím jako příklad). Jak moc ji to zatížilo kapitálově? Podstatně lépe získala úvěr, který i kdyby Sušice nevyšla, klidně pokryje z běžících tržeb. Není problém. Výrobní prostředky a kapitál byl NAAKUMULOVÁN za léta práce. A možná se to i tak lépe vyplatí, když tu Sušici zavřeme úplně a jen rozšíříme výrobu v Chamu a do Sušice naše wursty dovezeme. Ano i to se zhusta děje a dělo, jen se podívejte na síť výroben TESLA. Krásně zprivatizováno tu firmě SIEMENS tu dalším a dnes je většina zavřena. To není chyba zahraničních soukromníků. Ti se chovali racionálně jako by se choval na jejich místě každý z nás. Ta chyba je nás a našeho státu, že jsme tak hloupí, že nám jednoduché počty nedojdou.

Ale zpět k českému soukromníkovi. Pokud dostal na jatka Sušice úvěr, pak riskoval NAPROSTO VŠECHNO. Nic předtím totiž neměl. Jeho postavení před bankou bylo nepoměřitelné s postavením rodiny WURST. Stejně tak startovací zatížení v podnikání bylo NESOUMĚŘITELNÉ s rodinou WURST. Oni riskovali zlomek, on VŠECHNO. Už cítíte, kde je asi to zrovnoprávnění? Pokud chceme konkurovat světu, musíme být konkurence schopní. Prohospodařili jsme 45 let socializmu a v týchž šlépějích pokračujeme již dalších skoro dvacet let. Proto jsou stále spory mezi odboráři a soukromníky. A je rolí moudrého státu, aby si uvědomil, že propad 45 let se musí zhojit rychle, pokud nechceme být gastarbaitry ve vlastní zemi. Tzv. sociální smír nenastane nikdy, ale problémy nebudou nikdy tak ostré, pokud stát nechá lidi, aby si vydělali a ne aby živořili. Na to ale musí vytvořit podmínky, které budou zvýhodňovat ty, kteří pracují před těmi, KTERÍ PRACOVAT NECHTĚJÍ A CHTĚJÍ JEN NA SYSTÉMU PARAZITOVAT. Ten kdo pracuje, NESMÍ MÍT STAROSTI VĚTŠÍ, NEŽ KTERÉ SÁM CHCE! To by chtělo zvláštní vysvětlení, ale zjednodušeně řečeno, pokud pracujete, nesmí Vám stát přidělovat starosti a problémy. Vaše práce a její výsledky musí dostačit na slušný a přiměřeně bezstarostný život. To znamená, že Váš plat musí být natolik velký, aby bez problému pokryl Vaše životní náklady a ještě něco zbylo. Abyste takový plat mohli dostat, musí mít soukromník na údržbu a OBNOVU výrobních prostředků a něco na rozvoj, jinak nezajistí kontinuální konkurenceschopnost. Tak ale naše zákony koncipovány nejsou. Každý , kdo soukromničí to velmi dobře ví. Já se to pokusil Vám ostatním nastínit výše. A to je to, co chceme změnit.

Že jsem někde zapomněl toho tvůrce ekonomického systému? Ale kdež. To přece vyplývá z názoru našeho potencionálního voliče, kde jsem si ukázali, jak to bude vypadat, když soukromník nebude. Ano, považoval jsem za zbytečné vysvětlovat, že do stejné absurdity se dostaneme, když zruším pojem zaměstnanec. To jsou spojené nádoby. Bez zaměstnanců žádná firma ani soukromník nebude. Nebude možnost rozvoje. Proto chceme aby stát změnil podmínky tak, abychom konečně mohli platit své lidi důstojně a jak si zaslouží. A my abychom byli schopni takovým lidem zajistit konkurenceschopnou práci.

Vždyť to dávno napsal R.Kipling v Knize džunglí:

Ty i já jsme jedné krve.

4) Vytvořit a udržovat harmonický, koncepční a kontinuálně se čistící právní řád založený na zásadách logiky, předvídatelnosti, všeobecné poznatelnosti, vymahatelnosti s nemožností retroaktivních změn respektující další zásady programových cílů

Potencionální volič: Ježšmarjá, tady lidi nebudou mít co žrát, a vy si tu hrajete s nějakým právním řádem! To nikoho nezajímá a nikdo těmhle slovíčkům nerozumí, dejte lidem práci a svatej klid! Furt ty cizí nesrozumitelný žvásty!

Výborně, konečně konstruktivní názor. Ve všem máte naprostou pravdu. NAPROSTOU! A to je ten zásadní problém. Jako v minulém bodu začneme od zadu. Pokud i takhle koncipovaný slovník je nesrozumitelný, pokusíme se jej přeložit do češtiny. A co, rovnou příklad. Už jste někdy dostali pokutu? Ano? A nezaplatili jste ji? Co následovalo? Samozřejmě obsílka a někdy za X měsíců jste zaplatili pokutu a ještě něco navíc na úrocích poplatcích a tak dále. Také si pamatujete, jak se v době, co jste řešil pokutu změnil zákona a měli jste strach, že dostanete pokutu vyšší podle toho nového? Tak vidíte, jenže i kdyby se zákon změnil ve Váš prospěch, stejně byste platili podle toho starého. A jak by to bylo s trestným činem třeba vraždou? Tak pokud byste někoho zabil, a v průběhu soudního procesu se změnil zákon, třeba tak, že by byl trest snížen na méně let vězení, dostanete trest podle zákona nového. Kroutíte nevěřícně hlavou? Ale ano, je to tak. Říkáte proč se má za závažnější čin větším zločinům vyměřovat podle pro ně výhodnějšího zákona a pro Vaše přestupky, které jsou výrazně slabší povahy, ne? No to je právě jeden z důvodů tohoto našeho bodu.

Druhý důvod je ten, že pokud něčemu nerozumíte, ani si nedokážete představit, jak moc Váš život to něco nepoznatelné ovlivňuje. To, že právní systém by měl být harmonický, jsme uvedli v předchozím odstavci, ale Vaše výhrada k nesrozumitelnosti je opět namístě. Pokud se podle něčeho máme řídit, musíme tomu rozumět alespoň v principu. Musíme vědět, proč to či ono je řešeno zákonem a jaký má být výsledný efekt. Zákony jsou přece pravidla sloužící k tomu, abychom mohli co nejpohodlněji žít. Nejsou to zákazy a příkazy a ustanovení jen tak sama pro sebe. Pokud takové v zákoně jsou, pak tam být nesmí. Všechno má nějaký smysl a argumentace policisty, že jste porušil to či ono jen proto, že jste porušil ustanovení zákona je špatně. Vezměte si takové botičky. Ano máme na mysli botičky na auto. Už se Vám to zajisté stalo mnohokrát. Pokud ustanovení zákona říká, že nemáte stát na místech, kde plynulost provozu vyžaduje volný průjezd, pak to, že se tam postavíte je zajisté špatně a máte dostat trest. Ale umístění botičky na Vaše auto dochází jen k prodloužení stavu, pro který máte dostat trest. Pak by tedy policie, která zavinila, že jste na daném místě déle, než jste měl v úmyslu a tedy tím ještě více omezujete provoz, měla nést spoluzodpovědnost za prodloužení protiprávního stavu. Vidíte to? Proto je botička na těchto místech důkazem o tom, že ve většině případů nejde ani tak o plynulost dopravy, jako spíš o objem prostředků, které z Vás policie potažmo místní radnice vybere. A to je pokrytectví. Obrovské pokrytectví. Přece, jak jsme si řekli, není možné, aby se vytvořil zákon o provozu na pozemních komunikacích také i proto, aby bylo možné vybrat více peněz do obecních pokladen? Nebo Vám to přijde čestné a hlavně právní? Proto je spousta zákonů nesrozumitelných, prostě abychom my všichni neprohlédli, že účelem zákona, ač je deklarován třeba v názvu, vůbec nemusí být to, co se nám snaží vnutit. Nám se nesrozumitelnost zdá jako účelové zakrývání pravé podstaty zákonů a proto tyto nešvary a zastřené stavy skutečnosti chceme změnit. Nebo Vám to přijde normální?

Cože? Že Vám ještě není jasná ta vymahatelnost? No to si musíme napřed vysvětlit, jak vlastně ten systém celý funguje. Zjednodušeně řečeno parlament udělá zákon a na jeho dodržování dbá celá

řada složek a institucí státu. Bohužel ani členové těchto složek, úředníci, policie, soudci atd. přesně neví, proč ten který zákon vznikl a tak se snaží jej dodržovat po svém a tak, jak mu sami rozumějí. To ale souvisí s předchozím odstavcem. Nás zajímá vlastní systém. Opět si ukažme na příkladě, co znamená vymahatelnost. Představme si, že máte malou policejní stanici, kde je pět strážníků. A představme si dále, že jste jako starosta obce tuto sanici zřídil proto, aby se v noci přestali občanům obce ztrácet věci. Takže těch pět strážníků hlídalo obec v noci. Nyní si ale zastupitelstvo usmyslelo, že ještě navíc by měli hlídat i ve dne, protože i ve dne se ztrácejí věci. Takže jste přijali dalších pět strážníků, aby se dalo hlídat i ve dne. Za nedlouho si zastupitelstvo usmyslelo, že by strážníci měli hlídat i jestli občané nenechávají vlně pobíhat psy, a když už chodí po tom městě, že by mohli taky sebrat odpadky a dále, že by mohli hlídat u silnic, aby děti neskákaly pod auta a ještě aby měřili rychlost projíždějících aut. Na to by bylo potřeba dalších 10 strážníků, ale na ty už obec nemá ani lidi ani peníze. Co s tím? Zastupitelstvo chrlí další a další požadavky a vy máte jen deset strážníků, tak pěti z nich řeknete, ať nehlídají kradení věcí, ale aby se to stihlo, ať sbírají ty odpadky a hlídají děti atd. Už to vidíte? Ano přesně tady dochází k tomu, že původní funkce a činnost, co byla prvotním účelem se zanedbává, a nebo nevykonává vůbec, aby bylo možné splnit další a další požadavky. Stejně tak, jakmile zahlcujete požadavky státní správu a soudnictví a parlament chrlí nové a nové zákony a novely, nikdo už není schopen je všechny obsáhnout a soudy i policie je zahlcena řešením tisíců jiných problémů, dochází zákonitě k tomu, že VYMAHATELNOST všech těchto požadavků klesá. Pak ale klesá i obava potencionálních pachatelů z trestu, protože ví, že se snižuje pravděpodobnost jejich potrestání a celek stát se stává méně a méně mocným, protože si není schopen vynutit dodržování tak velkého objemu nových a nových pravidel. Snižuje se tedy úcta k právu i státu a občané tedy častěji a častěji budou sahat k vyřizování si sporů k tzv. svépomoci, tedy k tomu, že tu někomu dají facku, tu ukradnou kachnu a je to. Říkáte, že přesně to se děje? Ano, my to víme, proto s tím chceme něco dělat. Dokonce víme i jak.

Ještě pořád je něco nejasné? Ten kontinuálně se čistící? Ale to snad je zřejmé. Z výše uvedených odstavců vyplývá, že právní řád se dotýká nás všech. Je to mechanismus, který ovlivňuje naše životy. Musí se tedy i tak chovat, musí být co možná nejrychlejší, aby porušení pravidel bylo rychle napraveno a potrestáno, aby lidé, kteří na dohled tohoto systému jsou určeni nebyli zahlcováni balastem zbytečností a nesmyslů, které nemají z funkcí nic společného a také, aby si jednotlivá odvětví práva mezi sebou neodporovala nebo nebyla přijata z protichůdných důvodů. Dnes v našem řádu jsou v platnosti kromě některých reziduí z dob Marie Terezie (ano, je to pravda, některé části občanského zákoníků zaváděla osvícená panovnice a platné jsou dodnes), některá dokonce ještě starší z dob staré říše Římské. Pokud jsou to pravidla, která jsou v souladu s našimi ideály a zásadami života nic nebrání tomu, aby tam nadále zůstávaly. Ale zákony a předpisy z dob protektorátu by už asi platit neměly. A platí. A dokonce zákony nebo jejich části, které byly přijímány v socialistickém období např. za účelem kolektivizace, jsou platné i v současném právním řádu. Pak ale myšlenka těchto zákonů je v přímém rozporu se smyslem našeho systému nyní, jak je možné, že se stále používají? Kromě toho, že tyto části povětšinou způsobují rozporuplnost našeho právního řádu, jsou vlastně nadbytečnými-balastními složkami celého systému a zužují průchodnost celého systému. Je to stejné, jako když vám kuchyňský odpad pomalu ucpává odpadní potrubí. Všichni jej čas od času čistíme. K právnímu řádu se tak ale nikdo nechová. Ruší se jen zákony nebo jejich části, které se NEHODÍ pod nos při projednávání pravidel nových. A existencí různých přílepků a nepřímých novel se již dávno ztratil přehled o tom, kde a odkud se kde jaké ustanovení vzalo ani na jak dlouho mělo platit. Právní systém je tak odpadní stokou, jejíž stěny jsou obaleny různým odpadem tak, že průtok práva tímto systémem vypadá spíše na hnojící exkrementy. A to ve všech oblastech. proto musí být zavedena samo čistící funkce právního systému.

A dostáváme se doprostřed našeho volebního bodu, že má být systém postaven na principech logiky, poznatelnosti a předvídatelnosti? Opět příklad: Zemědělec musí zasít. Nejdéle na jaře. Vzhledem k tomu, že v minulém roce se cena výkupu pšenice pohybovala vysoko, rozhodne se, že zaseje pšenici. Je březen a pšenice pěkně roste a vzkvétá a najednou se na ministerstvu zemědělství někdo probudí a řekne, že směrnice z Bruselu ale už v srpnu říkala, že se má podporovat pěstování brambor, a tak řeknou, že snižují výkupní cenu pšenice a zvyšují výkupní cenu brambor. A co náš zemědělec? Na setbu si vzal úvěr, propachtoval další políčka a najednou nemá na splácení dluhů, protože někdo řekl dávno po okamžiku, kdy se věc dala změnit, že všechno bude jinak. Nezdá se Vám to nelogické? Ale zhusta se to takto děje. proto nemáme dostatek jatečného skotu, ani vepřového a o mléku nemluvíme. Nelogickými, nepředvídatelnými rozhodnutími je rozhodování naší

státní správy plné. Takhle ale rozhoduje jen hlupák a amatér. Ani doma nerozhodujeme tak, že uprostřed zimy začneme s výměnou oken nebo natírání fasády. Proč nás to u státu nepřekvapuje? Proč stále volíme ty samé? Proč je nedonutíme, aby právní řád byl logický. Protože jej sami neznáme. A to bychom mohli opět odkázat na odstavec jedna. Co s tím? Změnit to můžeme jen tak, že budeme u rozhodování. Ale vy taky. Není nic jednoduššího, než se zapojit. Alespoň tak, že přijdeme k volbám.

Ano vím, zbývá nám to divné slovo na konci. Retroaktivní. To neznamená nic jiného, než "se zpětnou platností". Příklady je naše povídání protkáno, tak vezměme stejného zemědělce z minulého odstavce. Už tak má dost starostí, asi ho to položí, ale to netuší, že v květnu se v parlamentu projedná zákon, kdy se změní například odepisování majetku. To je takový daňový náklad, který každý soukromník zná a v podstatě znamená, že peníze, které jste vynaložili třeba na sečku nebo traktor si nemůžete odečíst od peněz, co jste s tou sečkou nebo traktorem vyrobili, najednou, ale každý rok něco. Takže milý zemědělec počítal, že v aktuálním roce si odečte ze základu daně dejme tomu padesát tisíc. Nyní se v květnu dozví, že se tato sazba mění na polovinu. Takže ten rozdíl bude muset danit. Ale on přece všechno musel naplánovat již v říjnu minulého roku, proto si bral úvěr na setbu, protože věřil ceně pšenice a měl spočítáno, že spolu s odpisy bude jakž takž v plusu. Najednou ale nebude mít dost peněz ze setby a ještě půlku odpisů stát zdaní. Natvrdo a když nezaplátíš, do šatlavy. Ale ubohý zemědělec nemohl tušit v říjnu předchozího roku, že někdo v květnu příštího udělá RETROAKTIVNÍ ZMĚNU. Takže to je smyslem zabránění retroaktivity. Všichni své životy plánujeme. Někdo déle někdo na kratší dobu. Ale pravidla našeho rozhodování by neměla být ovlivněna nepředvídatelnými zásahy a zvlášť státu. Odporuje to dokonce i elementárním zásadám, které znali již staří Římané. Myslíte si, že jsme snad hloupější než oni a máme čas a peníze na to, abychom znovu a znovu objevovali taková pravidla, jako že lít vodu do kyseliny je kravina, nebo že se provaz nedá tlačit? Tak pro opakujeme dva tisíce let staré chyby?

Myslíme, že jsme dostatečně vysvětlili příčiny, proč se nás všech dotýká právní řád a co nás vede k jeho změně.

5) Prosadit snížení hranice pro vstup do Poslanecké sněmovny a do krajských zastupitelstev z 5% na 2%.

Karel Steigerwald na setkání v GOLEM Klubu Praha leden 2009: To by v parlamentu bylo blbů! A už by nic neprošlo.

Nádhera! Setkáváme s názorem "zkušeného a renomovaného dramatika". Dovolím si argumentovat osobně a pokusím se dokázat, že prvoplánové názory, byť jsou názorem "renomovaných" ještě nutně nemusí znamenat, že jsou správné. Je mnoho povolání ale málo vyvolených. Ale vraťme se k názoru pana redaktora (dramatika, elektroinženýra atd. jak vidíte, zkušeného člověka). Na první pohled mu můžeme dát všichni za pravdu. Ano! Nyní máme jen pár stran v parlamentu a ani ty se nedokáží shodnout, jak by to vypadalo, kdyby tam bylo víc stran? Prostor pro korupci a vydírání větší díky většímu počtu stran a bylo by to jenom kupčení. Ano slyším tyto hlasy, které dávají za pravdu panu redaktorovi a rdím se. Nejsme opravdu tak hloupí? Nepřehlédli jsme něco? Ale vždyť my máme možnost fikce. Pokud jsme něco přehlédli, pak pojďme dovést obě myšlenky do krajních mezí. Až narazíme na nesmyslné důsledky našich myšlenek, uvidíme, že náš původní předpoklad nefunguje a musí tedy platit opačný. Minulá věta je verbalizací matematického důkazu "SPOREM" nebo chcete-li použít právníckého žargonu "Argumentatio a contrario" (dokazování k opaku). Pojďme na to. Začněme tím, že budeme modelovat, co se stane, když začneme zvyšovat úroveň pro vstup do parlamentu. Přece, když se nejsou schopni dohodnout tyto strany, co tam máme, tak ty malé vyhodíme. Kdo je tedy malý? Začněme tím, že stanovíme hranici dvojnásobnou. Deset procent.

Fajn. Kdo nám zůstal ve hře? ČSSD, ODS a KSČ. Výborně. Tyto strany se již zaručeně dohodnou. Jsou velké a mají státotvorné cítění (ironizují, samozřejmě). Pokud budou chtít většinu v parlamentě BUDOU MUSET ZÁKONITĚ SPOLUPRACOVAT! Obě strany více méně deklarují, že s KOMUNISTY NIKDY spolupracovat nebudou. Hmmm, a jak tedy budou chtít vládnout? Pokud se nemá vrátit k moci KSČ, pak jsme ve stejné patové situaci, jako nyní. Nebo ne? NE! Odpověď je jednoduchá: Změňme přepočítání volebních hlasů ve skrutiniích tak, aby směřovala k těm stranám s největším volebním ziskem proporcionálně. Tím by strany s větším ziskem ukously i z nerozdělených mandátů největší

kus. Ano , je to řešení. Ale podívejme se na něj z jiného úhlu. K volbám chodí cca 40 až 50% lidí. Pokud OSD má 30%, ČSSD také 30% (ať se nikdo neuráží) a KSC 15%, pak to vypadá vůči celkovému obyvatelstvu přece jako 50% z jejich volebních výsledků. Takže ODS reprezentuje ve skutečnosti názor 15% lidí stejně jako ČSSD a KSC jen 7,5%. **Dohromady reprezentují 37,5% obyvatel.** Dokázali jsme si tedy, že zvýšení hranice vůbec nemusí automaticky znamenat konec sporů v parlamentu. Navíc se snižuje procento skutečně zastoupeného národa. Pak ale parlament reprezentuje STÁLE MÉNĚ A MÉNĚ občany. Dobrá, zvolme další příklad. Ještě zvedněme hranici pro vstup.
Dvacet procent!

A u! Konečně nám vypadli obtížně uchopitelní komunisté! Konečně máme jen dvě strany. Určitě se domluví. Jsou moudří! Kristus kdysi říkal: Po ovoci poznáte je. Tak se podívejme do historie. Poslední tři volební období má ODS a ČSSD skoro stejný počet hlasů. Díky skrutiniu již po třikrát dosáhli vítězství jen o jeden nebo dva hlasy. Takže jsou stejní a vývoj jejich preferencí je v průběhu 12 let KONSTANTNÍ! Pokud se podíváme na poslední historii, zjistíme, že se postoje obou stran vyhrcojí natolik, že se jejich tzv. "spolupráce" redukuje na osočování protivníka a nepřítele a ani jedné straně nejde o věc. Opravdu jsme přesvědčeni, že se domluví , pokud budou jen dvě strany? Myslím si, že pochybovat o tomto závěru je věru velmi zdravý názor. A pokud ano, domluva bude znamenat dohodu mezi dvěma nepřátelskými tábory. Opoziční smlouva? Kočko pes? Spolupráce mezi rivaly? Pak není třeba volit. Pokud se po volbách zájmy spojí, nebylo třeba rozhodovat mezi dvěma směry, nakonec bude stejně jen jeden. Vraťme vládu jedné strany do rukou zkušeným z KSC a pokorně se omluvme za rok 1989! O jak jsme , soudruzi, byli hloupí. Už se na nás nezdobte, my už budeme hodní!
A jak jsme na to s tím zastoupením národa? Přece jednoduše, procento zastoupení bude jen 30% . Takže dva závěry: Většinový systém v ČR nic neřeší a navíc poměrné zastoupení názorových proudů a tím i obyvatelstva v parlamentě klesá. Třetí jakýsi nultý zákon voleb je ten, že nikde není dáno, že větší strany reprezentují také moudřejší politiky nebo názory. To ,myslím si, jsem dostatečně dokázal ve svém článku zde [VOLEBNÍ SYSTEM A PAD VLADY](#)

Domnívám se , že tím se dostáváme k absurdnímu řešení, že? Pokud nám tedy kýženou metu "funkční a racionální parlament" nepostavený na nemorálních a protiprávních přeběhlících nezajistí zvyšující se hranice pro vstup do parlamentu, musíme zkusit druhou cestu. Tedy snížení. Co tahle dvě procenta?

V parlamentě máme staré borce Zelené a Křesťany a navíc je tam nová strana SNK Evropští demokraté. Čerpám z dat o volbách z roku 2006. Získali 2,08%. Výborně. Jsou to idioti, jak praví pan redaktor Steigerwald? Neřekl bych. Nejsou sice Stranou soukromníků České republiky a měl bych syčet a nevražít, ale proč? Pravdou je, že v Evropském parlamentu odvádějí celkem slušnou práci a pokud by byli v parlamentu, asi by jim nikdo nemohl vytýkat, že kupčí s ostatními. Nějak se neprovalilo, že by kupčili v Bruselu. Je tedy opravdu racionální předpokládat, že by přišli do parlamentu idioti nebo blbové? Já osobně bych si toto o člověku, který pracuje a snaží se prosadit svůj ODLIŠNÝ názor, říci nedovolil. A uvítal bych , kdyby tam takoví lidé byli. Alespoň proto, že by byli řádně zvoleni a zastupovali řádně své strany , které se zúčastnili ve volbách, takže jejich hlasy pro nebo proti vládě by byla naprosto LEGITIMNÍ! Fungovali by jako jazýček na vahách.

A co kdyby tam byla i naše strana? Naše sesterské uskupení Strana podnikatelů, živnostníků a rolníků kdysi v letech 1996 získala 3,15% . Opravdu jste přesvědčeni, že většina soukromníků jsou blbové? Pokud ano, odkud se tedy berou výplaty pánů redaktorů Steigerwaldů? Je přece placen z peněz soukromníka- dnes nadnárodní firmy? A co vy? Neberete náhodu mzdu od podobných blbů? Kdyby byli tak hloupí, asi by na Vaše mzdy neměli, nebo si opravdu myslíte, že peníze prší z nebe a lakomý soukromník má jen tu výhodu, že ví, kde zrovna budou pršet? Samozřejmě že ne. Opustím rovinu argumentace na hranici invektiv. My, právě proto, že soukromníčíme , víme, že čím větší konkurence, tím víc se musíme ohánět a předstihovat, abychom odběratele zaujali. Myslíte si, že to je v politice jinak? Ale kdež, také se musíme snažit, abychom Vás- voliče upoutali, zaujali a přesvědčili. Čím víc stran bude v parlamentu, tím lépe. Bude konkurence, budou se muset přijímat kompromisy zahrnující stále větší procento názorů občanů.

Ah, a tím jsem u zastoupení občanů. Podívejme se na procenta a pracujme stále s tím, že k volbám přijde jen 50% lidí (i když každý statistik ví, že jak v předchozích odstavcích , tak v tomto bude fungovat synergický efekt. Tedy to, že budou-li dvě strany, je pravděpodobné, že k volbám přijde ještě méně lidí- jejich příznivci určitě a ti, kteří by volili jinou stranu méně, protože ví, že stejně nemá šanci. Tak je lepší si užít den, než se otravovat u voleb. V případě menšího vstupu do parlamentu naopak

přijdou k volbám víc příznivci těch menších, protože budou cítit větší šanci pro své zájmy. Ale nechme nyní tento předpoklad stranou.) Jak to tedy vyjde? Budou-li tam SNK a SsČR, bude parlament reprezentovat názor 50% krát 2,08% plus 50% krát 3,15% a 50% krát 6,29 (Zelení) plus 50% krát 7,22% (KDU CSL) plus dalších 50% z 18% (cože je model, že by kandidovaly i strany jako v roce 1992 viz [VOLBY 1992](#)). Což dohromady spolu se závěry s předchozích [odstavců dá 56,23%](#).

Není to větší zastoupení národa než náhodu v předchozích případech? Vidíte? Je to NADPOLOVIČNÍ VĚTŠINA! To je již legální demokracie! Toto je důvod, proč podporujeme snížení vstupu hranice do parlamentu. 2% považujeme jako přijatelný kompromis vůči opačným názorům vedoucím k většinovému systému. Pokud ovšem bude konsenzus, budeme určitě hlasovat pro ještě větší snížení. Principiálně je totiž lepší jeden poslanec za jednu stranu, který s plným a legálním mandátem rozhodne vítězství (i když v případě více stran v parlamentě tato situace nastane zřídka kdy) té či oné skupiny, než aby se stavělo na amorálních a protiprávních názorech přeběhlíků, kteří svým přeběhlictvím již nic a nikoho nerepresentují. Tím bych mohl skončit, ale nedá mi to. Výše jsem uvedl argumenty a důvody, které nás vedou ke snížení hranice ke vstupu do parlamentu (mimořádně stejnou argumentaci jsem použil v roce 1994 při ústavní stížnosti), ale zbývá nám ještě jeden velký omyl. A tím je většinový názor všeobecně. Opět provedme exkurzi do minulosti. Dogmata a většinové názory nás provázejí celou historií lidského druhu. Nechodme daleko, začněme středověkem, že Země je střed vesmíru. Byl to většinový názor a za opačný se upalovalo. A zabíjelo a vedly se války. A ukázalo se, že to je blbost. A co ten, že země je placatá? A na konci země padají vody oceánů do nicoty. Ale ano, i to byl většinový názor, nebýt Fernanda De Magalease, který obeplul zemi, možná by to byl většinový názor dosud.

Že to jsou výjimky? Ale jděte a co ta pirtomost o tom, že předměty těžší vzduchu nemohou létat. Celkem slušně to hájila Britská učená společnost ještě v polovině devatenáctého století. Taky kravina. Ale zato většinová.

Ještě pořád jste přesvědčeni, že většinový názor je vždycky ten správný? A co třeba fašismus a Hitler? Většina Německa mu tehdy tleskala. Stalinovi taky. A o tom, že dělali zvěrstva není pochyb. Ale s většinovým názorem. A co naše nedávná minulost? Věřím tomu, že v padesátých letech šli lidé za ideálem socialismu s entuziasmem a z přesvědčení. A taky většina. A ukázalo se to jako omyl. A co třeba jednotlivci? Myslíte si, že se sejde 30% Mozartů aby navrhli zákon o skladbě klasické hudby? 30% Einsteinů aby vyřešili teorii relativity? Určitě ne. Pak tedy nechme prostor různosti, neboť v různosti je krása našeho světa. Ctěme i ty druhé, co mají jiný názor na život, než my. Byl bych šťastný, kdyby v parlamentu seděli moudří básníci, vzdělaní vědci, dobrotou prolnutí duchovní a třeba zapálení národovci. Konec konců reprezentují část názoru národa, chcete tuto část poslat do plynu? Já tedy ne!

Budeme vysvětlovat svoje názory a postoje a třeba zjistíte, že jsou shodné s Vašimi. Pak budeme rádi. Poznání je nejlepší cesta k zlepšení. Nejen politiky ale i našich životů.

6) Zajistit ústavní zakotvení práv jednotlivce na ochranu života, zdraví a majetku jak svého, tak i bližních a zakotvit ústavní povinnosti jako je povinnost chránit si život, zdraví a majetek

Potencionální volič: Pro Krista Pána, co je zase tohle za nesmysl? To je snad jasný, to nemusí bejt v zákoně! To vyplývá z podstaty života, kerej trouba tohle mohl vymyslet!

No, neradi s názorem potencionálního voliče nesouhlasíme, ale pravda je jiná. V našem zákonodárství jsou zakotvena rezidua nesvobody, aniž bychom si toho všimli, nebo aniž bychom to mnohdy vůbec považovali za špatné. Toto je jedno z nich. Vyplývalo (a už jsme to všichni zapomněli) z předpokladu, že společnost je nad jednotlivce a že cílový stav je ten, že všem bude patřit všechno. Tedy společnosti, ne jednotlivcům. A vyhrneme si rukááááá a lehнемééé si do tráááávy atd....Naše ideály jsou ale jiné. My si myslíme, že jednotlivce je NEZASTUPITELNOU ENTITOU společnosti, že JEDNOTLIVEC žije svůj život a má PRÁVO na ochranu podmínek tohoto života. Je nezastupitelný a nenahraditelný a neopakovatelný. Nechceme být ani včely ani mravenci ani žít jejich životy. Jsme lidé svobodní a důstojní. Ale protože tento bod nemá jen jeden pohled, začněme opět odzadu. Zavedení ústavních povinností je první krok k nastolení jasné dělicí čáry mezi zvlí a anarchizmem a demokracií. Nevšimli jste si, že dnes se všichni oháníme, jaká máme práva a kdo všechno je porušuje? A nepřijde vám divné, že povinnosti začínají někde na úrovni zákazů a příkazů? Ano? Ale asi vám to vůbec nepřišlo divné, že? Říkáte si, stát aspoň nekecá do věcí, do kterých mu nic není. Ale

chyba lávky! Ona totiž absence těchto základních povinností má za následek úpadek národního cítění, úcty k druhým, morálky a v neposlední řadě prudké ztrátě peněz. Cože? Říkáte, že to je nesmysl? No tak se na to podívejme. Pokud vás někdo napadne na ulici a vy se bráníte víte, že se dostanete do průšvihů, protože, když půjde na týden do neschopnosti, je to už trestný čin. A vy nemáte právo někomu způsobit vážnou újmu na zdraví i když se bráníte. A co teprve když mu zlomíte ruku nebo, nedej Bože, ještě něco navíc. A už vůbec jste prohrávající, když někomu pomůžete! Měl jste ho nechat být a nemontovat se do toho. Konec, padla a trest si půjdete odsedět. ALE!!!!!! Pokud se do ústavy dostane, že jste povinen si chránit svoje zdraví a život a ještě zdraví a život svých blízkých, tak už nebude možné Vás trestat za to, že jste plnil ústavou daný příkaz! Tedy vyšší právní normy, než zákonný zákaz ublížení. Obrátí se naprosto pohled na podobné excesy. Že přibude potyček a šarvátek? Ale co Vás nemá! Proč? Proč by někdo vyvolával hádku, když dopředu ví, že pokud někoho napadne, ten má povinnost se bránit? Takhle všichni lumpové ví, že jsou beztrestní. Policie zpravidla nic nevyšetří, takže lump se směje vesele dál. To tímto ustanovením odpadne.

Ale podívejme se na ten konec bodu i z jiného úhlu. Co třeba sebeničení? Drogy, kouření alkoholu? Pokud máte ústavní povinnost si chránit život, zdraví a majetek, pak jej nemůžete svévolně ničit. Jak majetek, tak zdraví a zejména život. A proč tedy, když to všechno víte, proč to děláte? Pokud porušujete pravidla státu, nemůžete očekávat, že výhody z těchto pravidel plynoucí vám stát dopřeje. Povinnost chránit si život tedy znamená, že stát NEBUDE MÍT povinnost BEZPLATNĚ léčit nebo vychovávat lidi, kteří svou ústavní povinnost porušují! Už je Vám jasný koncept a důvody tohoto bodu? A to není samozřejmě všechno. Bude-li mít každý z nás povinnost chránit majetek, zdraví a život bližních, pak je to povinnost ZASÁHNOUT, když se děje porušení práv druhého! Tedy zakotvená slušnost. Už nikdy nikdo nikoho nenapadne za to, že se někoho zastal! Zatím se to ale nevyplatí být slušný a pomáhat.

A nebude se to zneužívat? To je otázka pro budoucnost. My si myslíme, že společnost by se měla do budoucna skládat ze stále schopnějších a moudřejších jedinců (alespoň vývoj lidstva se historicky zdá jít tímto směrem), pak musí stoupat i jejich zodpovědnost. My nechceme vychovávat pro společnost vypočítavé, pokrytecké jednotlivce, kteří neváhají využít každé skulinky pro nějakou levotu. Proto předpokládáme, že zodpovědnost jednotlivců za jejich vlastní životy musí stoupat. Nebo se Vám chce, aby každý váš krok byl direktivně řízen?

Z tohoto ustanovení vyplývá i povinnost rodičů vůči dětem. Oni zodpovídají za zdraví dítěte a pokud jej ohrožují, třeba nesprávnými návyky, porušovali by ústavu. Ohrožením života nebo zdraví dětí se dnes atomizovaně a velmi speciálně zabývá X předpisů, třeba bezpečnostní sedačky v autech, helmy na kolech atd. Nesmyslně a roztržštěně. Zakotvením do ústavy není třeba dalších předpisů. Soudy mohou klidně rozhodovat. Není třeba dalších předpisů.

A namítáte proč ten majetek? No proto, že to prostředek k realizaci vašeho života a vašich práv. Vezměte si dnes aktuální vypálení rómské rodiny v jejich vlastním domku. Myslíte si, že zničení jejich jediného obydlí neovlivní jejich životy? Výrazně omezilo a ohrozilo samou podstatu jejich života, ať už s jeho způsobem souhlasíme nebo ne. NELZE OHROZIT PROSTŘEDKY PRO REALIZACI ŽIVOTA KOHOKOLIV. A proto by měl mít každý povinnost majetek chránit. A to nemusíme zdůrazňovat, že povinnost chránit znamená i udržovat a pečovat.

A nyní se vraťme k první části bodu. Tento bod znamená škrtnutí nepřiměřené obrany. Obrana chrání život, zdraví nebo majetek osobní nebo osob blízkých nemůže být nepřiměřená! Obrana je vždy proti agresí. Agresor si musí být vědom, že koná proti pravidlům a že tím ohrožuje základní hodnoty a atributy života. Ano, můžete argumentovat, že se bude moci zabít, když někdo ohrozí život druhého. My říkáme ANO a proč ne? O co je hodnotnější život útočníka, než život obránce, aby se útočnickovi dopřávala taková míra ochrany? Nemělo by to být opačně? ANO, vážení, ať si všichni uvědomíme, že zasahovat do životních práv toho druhého nás může stát zdraví i život. Argumentace, že to je nesouměřitelné majetek a zdraví, odmítáme! Všichni, kdo tyto názory razí, na problém hledí z "venku". Těm bychom chtěli doporučit: Vžijte se napřed do situace poškozeného. Představte si, že to jste vy, komu vyhořel dům a vy jste se nemohli bránit, že to jste vy, komu zmlátili blízkého, že to jste vy, komu se zloděj vysmál a v klidu odešel, než dorazila policie. A pak teprve suďte. Pokud se díváme na neštěstí souseda z naší zahrady, tak je vždy menší, než je pravda. Má-li zavládnout ve státě spravedlnost, pak musíme začít u těchto elementárních funkcí. Život, zdraví a majetek je nedotknutelný a jeho ochrana je povinností. A hodnotte tuto větu z pohledu sebe. Ne z pohledu, co má soused nebo prezident. Spočítejte si, o co všechno byste v podobných situacích mohli přijít vy a

jak by pak vypadal váš život . Jsme přesvědčeni, že jakmile by kosa padla na každého z nás, bude s námi souhlasit.

A že to je podstatou moderního života? No to může být pravda, ale soudy nesoudí podle spravedlnosti, ale podle PRÁVA! A to psaného práva, tedy zákonů a Ústavy. Pokud to tam nebude, budete trestáni za slušnost, budete trestáni za to, že chráníte svou rodinu a budete trestáni za to, že jste uhájili holý život. My to chceme změnit. A co vy?

7) Vytvořit stabilní sociální prostředí pro děti a seniory

Potencionální volič: Jako že důchodci nemaj stabilní sociální prostředí jo? A dětičky něco potřebujou? Dyk žijou s náma, maj všechno co my. A steně jsou rozcapený. A důchodci? Ty už jsou každému fuk, co se o ně starat. Až bud starej, taky budu každému fuk, tak co.

Ano přesně. Takhle nějak to probíhá většinou v hlavě. Ale my si myslíme, že to je ÚPLNĚ a NAPROSTO špatně. Když už si tedy kdysi před lety někdo vymyslel důchod (Ano slyšíte správně, někdo zločinně vymyslel důchod a nechte nás to dále vysvětlit) a všichni se na něj, kdo ví proč, třesou, tak tím taky řekl, že od určitého věku je člověk k ničemu. Od určitého věku je nepotřebný a dostane almužnu, která jej doprovodí do rakve. Tak tohle, Vážení, zásadně odmítáme.

Chápeme funkci státu, jako jednoho smluvního partnera a důchod jako smlouvu. Ano, proto považujeme současný stav za zvrácený a amorální. Nechceme nikoho nutit, aby musel odejít do důchodu a zase nikomu nechceme bránit, aby šel do důchodu dřív, třeba i kdy chce. Jen nejsou dobře připravené podmínky. Nejedná se totiž jen a pouze o ty peníze, jedná se i filozofii a určitý druh společenské služby. My nechceme aby senior přestal být pro společnost přínosem k určitému datu nebo věku. To ale ve vztahu do budoucna. K budoucím seniorům, kteří třeba nyní jsou v plenkách. Ale pravidla chceme připravit už nyní. Pokud by totiž pravidla platila nebo alespoň jejich zásady, nemuseli by naši senioři mnohdy štrachat v popelnicích.

Ale vraťme se z budoucích plánů k současným seniorům. My chápeme důchod jako společenskou smlouvu, kterou fyzická osoba uzavírá "konkludentně" (tedy bez papírové formy pouze tím, že přistoupí k pravidlům) a vlastně v určité fázi i z donucení se státem. Předmětem této smlouvy je závazek státu poskytnout PŘIMĚŘENÉ zabezpečení osobě v čase, kdy se nebude moci plnohodnotně o sebe starat sama, nebo v době, kdy vyprší platnost smlouvy. Důchod by tedy byl podporou vyplácenou na základě této smlouvy. Že dodnes dnešní senioři žádnou takovou smlouvu neuzavřeli, nic neznamená, neboť stát se takovouto smlouvou musí cítit vázán. Řečeno česky, stát nesmí porušit očekávání, která současným seniorům dal v dřívějšíku, byť by to byl stát jiný s jinými principy nebo právní strukturou. Současné seniory nehodláme brát jako nutné zlo. Jsou to lidé, kteří kdysi státu věřili a plnili smlouvu. Proto je povinností státu sliby dané minulým režimem, nebo prostě dříve, dodržet. Pokud nahlédneme postavení současných seniorů tímto pohledem, najednou se nám jeví role seniora jako zákazníka, který si splátkovým způsobem platí dovolenou. A není rozdíl mezi dovolenou a důchodem. Pouze důchod může být delší, ale o to je i splátkování delší. Pak pro seniory musí platit pravidla, že pokud si platí řádně a dostatečně, musí být i plnění státu řádné a dostatečné. Dosud lidé neměli možnost si rozhodnout, jak reprezentační chtějí dovolenou, ani od kdy. Platili to, co jim stát nařídil. Takže na státu je nyní určit, co je důstojné. Dříve totiž vybíral nemalé částky, pak tedy musí zajistit důstojnou dovolenou. Lidé věřili a dělali, co se jim řeklo. Plnili svou část smlouvy. Nyní jsou v roli seniorů a nemají se jak bránit, pouze očekávají plnění. Proto musí být zajištění seniorů zvláště pečlivě připraveno. A ti, kteří už v daném věku jsou, nemohou být postiženi za to, že plnili smlouvu třeba i malými splátkami, ale plnili přece na základě rozhodnutí "pojistně cestovní agentury" státu.

Podívejme se nyní, jak podle nás musí vypadat model sociálního zabezpečení seniorů do budoucna:

1. Nelze považovat práci seniora za porušení smlouvy. Pokud senior pracuje v době, kdy již má nárok na plnění ze smlouvy o důchodu a tento nárok mu je vyplácen, NELZE JEJ KRÁTIT. Smlouva přeci byla naplněna.
2. Stát vítá aktivitu jednotlivců- seniorů i jejich znalosti a zkušenosti, pokud je uplatňují v práci pro společnost a nemůže zatěžovat takovéto jednotlivce dodatečnými tresty za to, že pracují. Takže výdělkem nemohou být zatíženi další povinností hradit další plnění ze smlouvy o důchodu, tedy

sociální ani důchodové pojištění , neboť on již smlouvu splnil. Z toho vyplývá neomezená práce důchodců po jakkoliv dlouhou dobu jak v závislé tak i samostatné činnosti.

3. Senior je člověk s bohatými životními a praktickými zkušenostmi. Chceme je využít maximálně. Proč objevovat znovu to, co již jednou bylo objevené? A tyto informace senioři mají, jen se jim nepopřává sluchu. Senior je platnou a velmi důležitou součástí státu.

4. Pokud nechce nebo nemůže pracovat, stát jako smluvní partner zajišťuje očekávanou a kontrahovanou úroveň života a péče seniora jako důstojného člena společnosti včetně jeho ekonomické úrovně.

5. Senioři jsou naši předkové. Národ, který si neváží předků, nectí tradice otců a není schopen zajistit jejich důstojný život, dřív nebo později asimiluje a jako národ zmizí. Myslíme si , že Češi jsou dostatečně schopní, nadaní a pracovití, aby jako národ ještě dlouho přežili.

A říkali jsem i děti? Ano, pokud vztah k předkům máme jako pevný základ stavby, pak děti musí být opěrné zdi celé stavby. Na dětech a jejich znalostech a výchově záleží, jaký bude náš život a naše budoucnost. Dnes se všeobecně razí názor, že děti jsou modly a vše je jim dovoleno. My si myslíme, že stěny se musí stavět pevné , rovné a na základech. To samozřejmě vyžaduje tu přitesat cihlu, tu jí i zlomit. Ne. nechceme , aby násilí na dětech bylo na denním pořádku, ani není úkolem , abychom definovali, zda tělesné tresty ano, nebo ne. Stejně jako ve všech předchozích bodech je nutné vidět cíl. A tím cílem je zvyšující se vzdělanost a stoupající morální povědomí budoucích generací. Náš stát nestojí na surovinovém bohatství, takže jediné, na čem může profitovat , jsou znalosti jeho občanů. Ty musíme mít v první řadě na zřeteli. Znalosti a jejich využívání ve prospěch samotného nositele znalostí a následně i celé společnosti. Pokud do tohoto schématu zapadá domácí výchova příkladem, pak říkáme ano. Pokud k tomuto cíli je potřeba tu a tam pohlavek, pak říkáme taky ano. Ke vzdělání máme samostatný bod programových cílů, tak se na tomto místě nebudeme příliš rozepisovat. Sociální zajištění dětí a mládeže bude vycházet z předpokladu, že mládež je principiálně chráněna státem. Stát má zájem na zvyšujícím se počtu dětí. Proto chceme připravit v rámci daní i sociálního systému pravidla, která zajistí dostatečnou podporu rodin s dětmi. Myslíme si ale, že by stát neměl připustit, aby plození dětí se pro některé skupiny stávalo výnosným obchodem. Ani to není možné, neboť péče neomezenému počtu dětí by samozřejmě pro jednu rodinu znamenala pokles kvality takové péče. Proto tuto podporu budeme koncipovat do maximálního počtu čtyř dětí. Při porušení nebo omezení práv dítěte musí následovat postih. Výchovu budoucích generací nemůžeme podcenit a chyby tolerovat. Je to přeci budoucnost nás všech.

A proč tato otázka měla číslo sedm? No přece sedmička je šťastné číslo. Šťěstí v dětech a úcta k rodičům jsou jedním ze základních předpokladů harmonického života. Nebo je snad Vaše představa klidného života , že Vaše děti jsou v pasťáku a Vy potom, co jste okradli rodiče o majetek a úspory, je nechávat bez povšimnutí umřít v LDN? K tomu ale dnešní přístup k výchově mladých směřuje. Proto si včas uvědomme, že pokud nebudeme konat, a to rychle, nebude to dlouho trvat a budeme na LDN zralí taktéž. Takže dobrou koncepcí jak péče , tak i výchovy připravujeme život sami sobě. Na to nezapomeňme!

Krásný májový víkend a o zdravotnictví si popovídáme příště.

8) Zajistit funkční model zdravotní péče

Potencionální volič: Tak to budete v pořadí už asi desátí a každéj na to skapal. To jste tak drzí, že si myslíte, že ausgerechnet vy s tím něco uděláte? Holenku tady byli jiný kádři a vyhořeli....

Pravda pravda. Svatá pravda! Bylo jich skutečně požehnaně a vyhořeli všichni. Tu na poplatcích, tu na pojistném, tu na zlodějině. Ale nekritizujme. Třeba má náš volič pravdu a my se jen hloupě propadneme spolu s předchůdci do propadlišť dějin. Tak kudy na to? Doktoři mají málo, setry málo, vlastně všichni mají málo a zdravotnictví je černá díra na peníze a noční můra každého, kdo nastoupí jako reformátor.

My se pokusíme věc vyřešit po třech kolejích. Jak je již naším zvykem , napřed analýza. Co vlastně máme vyřešit? Musíme zajistit aby byla zajištěna zdravotní péče. Úmyslně neříkáme , jaká. Dále aby občan mohl dostat to, co potřebuje. A dále, aby práce ve zdravotnictví nebyla žebráckou holí, ale zase abychom nebyli rukojmími v rukách vyděračů lékařů. Souhlasíme všichni? Dobrá, tak se do toho pustíme.

Asi nám všem je jasné, že nemůžeme bydlet v domě kuvajtského šejka, když nemáme jeho příjmy. Ale už málokdo je ochoten uznat, že stejně je to i se zdravím., To přeci máme jen jedno a NĚKDO by se o nás měl postarat. Takže první omyl ŽIJEME SI SAMI SVŮJ ŽIVOT A NIKOHO NEČIŇME ODPOVĚDNÝM ZA NAŠE CHYBY! My jsme za sebe plně zodpovědní a z minulých bodů přece:

1. Máme povinnost si chránit zdraví a život!!!! Vzpomínáte na naši novelu ústavních povinností? Výborně,tady nese první ovoce, pokud tedy máme povinnost si chránit zdraví a život, je v prvé řadě nutné oddefinovat ČÍM si zdraví nebo život ohrožujeme. Pak všechny nemoci z alkoholizmu, kouření a drog NESPADAJÍ DO AUTOMATICKY PLACENÉ péče! Jsme přeci všichni svobodní a neseme plnou zodpovědnost za svá rozhodnutí. Dobrá, kuřme si jak fabriky, budme opilí pod obraz každý den, ale PLAŤME SI PLNĚ operace plic, jater atd. My žijeme svůj život a neseme za něj plnou zodpovědnost.

Ale tento bod má i svůj druhý pohled. Pokud tohle všechno o sobě víme a stejně to chceme dělat a nechceme riskovat, že nás při nějakém onemocnění z těchto zdraví poškozující činností zákrok lékaře připraví o majetek, nechme se pojistit! A plaťme vyšší pojistné! Ale je jen na základě nabídky a poptávky, kolik která z konkurenčních pojišťoven náš rozmařilý život pojistí.

Z výše uvedeného nám vyplývá tedy závěr:

1A. Je nutné stanovit základní minimální objem bezplatného SOCIÁLNÍHO zdravotního minima, jehož placení bude povinné. Samozřejmě neočekávejme, že v této nízké skupině bude všechno růžové. Tou mírou minima je zachování života. Ale rozhodně ne např. přednostní ošetření. Ale je přece jen na nás, jakou míru rizika přijmeme.Je to naše svobodné rozhodnutí. V rámci povinného pojištění chceme odstupňovat několik stupňů s povinnou úrovní péče.

1B. Stejným způsobem chceme oddefinovat ty činnosti, které porušují ústavní povinnost chránit si zdraví a život. Jeden příklad za všechny. Co s dětmi, co mají zkažené zuby od cukrovinek? Má jejich péče být plně pokryta zákonným minimem? My říkáme , že NE. Rodič ví, kolik je přiměřený objem sladkostí a stejně tak ví, že sladkosti kazí zuby.Stát nemá přebírat zodpovědnost za nezodpovědného občana. Chceme-li národ silný a zdravý, musí být každý sám za sebe a své děti zodpovědný. (Více si povíme v dalším bodě) Ať si tedy za dítě připlatí v pojistce nebo hotovostně. Nebo narkomani. Nechceme být bezcitní, ale každý z nich věděl, co přinese braní drog. Proč bychom měli nést zodpovědnost za jeho životní rozhodnutí my všichni. Ani Vy ani my jsme mu neradili, ať začne brát drogy. Ať si svou léčbu zaplatí úplně. Jsou to tvrdá pravidla ale jsou to pravidla . (právníci to říkají nějak takto: Lex dura sed lex) Ano, slyšíme ty výkřiky, jak k tomu teď ti chudáci lidé přijdou, když už do toho spadli a tehdy ta péče byla zadarmo. K hledisku času se vrátíme ale ještě na konci.

2. Nad povinnou zdravotní péči NESMÍME omezovat nabídku dalších zákroků a služeb hrazených individuálním pojištěním. Samozřejmě nechceme rozšiřovat počet zdravotních pojišťoven, ale k tomu se také ještě vrátíme.

3. Aby byla konkurence, musíme ZCELA liberalizovat svobodu rozhodování pacienta jako co do výběru pojišťovny, tak co do výběru lékaře. Necháme zcela na dohodě mezi pacientem a lékařem, zda lékař akceptuje pacientovu úroveň pojištění. Vždyť když ne, pacient může přejít ke kterémukoliv lékaři, kam je mu libo. Konkurencí lékařů a jejich služeb se stabilizují i ceny a i kvalita služeb.

4. Chceme zachovat státní lékařská zařízení povinně zajišťující základní služby ve zdravotnictví tak, aby právě ti méně zodpovědní nebo méně majetní měli zajištěnu minimální zdravotní péči. Základní pojištění by bylo odstupňováno v pěti úrovních pojištění a i pěti úrovních péče.

5. Samozřejmě nebráníme vzniku takových zařízení, které se budou specializovat na nadstandardní služby. Avšak i tyto zařízení budou mít ze zákona povinnost poskytnout elementární péči zajištění úkonů pro záchranu zdraví pacienta v úrovni prvního stupně pojištění.

6. Pro ty, kteří budou chtít pouze splnit svou povinnost a hradit nejnižší sazbu pojištění, přesto budou dostatečně majetní aby si veškeré služby uhradili za tržní ceny, musí být otevřena možnost přímých plateb. Avšak v rámci zabránění upřednostňování takových pacientů lékaři je nutné zavést systém zpětné kontroly přímých plateb. Zúčtovací terminály platebních karet jsou řešením.

Svoboda pacienta je vyřešena.

Nyní tedy analyzujeme svobodu zdravotnického personálu. Je samozřejmé, že většina lékařů dodržuje Hypokratovu přísahu a není důvod jim podsouvat toho po zbohatnutí na úkor svých pacientů. Ale přesto je zdravé zavést některá pravidla, která těmto latentním tendencím v případě potřeby předejde.

7. Jedním z nich je EVIDENCE úkonů a tvrdý postih za porušení tohoto pravidla.

8. Dalším pravidlem je systematizovat pracoviště a stanovit pravidla odměňování v souladu se službami tam poskytovanými. Například jasnou definicí poslání práv a povinností ambulantních a lůžkových zařízení.

9. Na druhou stranu lékař NESMÍ být úředník. Neustálým nárůstem formulářů a výkazů nemůže být snížena kvalita poskytované péče. Proto zjednodušíme veškerou evidenci na naprosto nezbytné minimum.

10. Kvalita je stálým motorem zdravotní péče. Zdravotnický personál musí být schopen kontinuálně obsáhnout nejnovější poznatky ve svém oboru. K tomu musí mít dost prostředků i času. Na druhou stranu to musí být **POVINNOTST!** Chceme nejkvalitnější úroveň zdravotních služeb a té odpovídá vysoká společenská prestiž a **VYSOKÝ ŽIVOTNÍ standard!** Zdraví a znalosti jsou nejcennější, co máme. Pak nemůžeme litovat rozumně vynaložených prostředků.

12. Zákon nemůže řešit všechno a zejména ne odbornou kvalitu. Lékařská komora je profesní sdružení účast v ní je ze zákona povinné, a vycházíme-li z předpokladu, že v profesním sdružení musí převládnout profesní a zdravá pravidla, pak kvalitu péče a znalostí přenecháme plně v kompetenci této profesní organizace. Ona musí obstát svými pravidly v mezinárodní konkurenci volného trhu. Komora si musí vyřešit licencování lékařů a jejich odborný růst. Ale o kvalitu českého zdravotnického personálu nemáme obavy. Je ve světě velmi žádaný, my naopak chceme, aby ti nejlepší měli motivaci zůstat doma. Z toho plyne větší pravomoci lékařské komoře a obdobným sdružením. Ztráta členství v takovéto komoře musí ze zákona znamenat ztrátu práva provozovat praxi ve zdravotnictví.

Zdravotnický personál je vyřešen.

Zapomněli jsem na peníze? Ale ne, my nechceme hledat díry, kudy se nyní peníze ztrácí. Nám postačí postavit taková pravidla, aby když peníze někde zmizí, byl v první řadě poškozen subjekt, kde se tak stalo a ne pacient. Takto shnilé subjekty nebo lékaři zaniknou rychle sami.

Peníze jsou vyřešeny výše uvedenými body taktéž.

A to časové hledisko, co jsme slibovali na začátku? Ano tady je:

13. Takovýto systém nelze zavést za den, ani týden ani rok. Vycházíme ze stejného předpokladu, jako u důchodů. Diferencovaný přístup podle věku a taktéž věková valorizace služeb. Pokud tento systém zavedeme k nějakému datu, lidé, kteří nemohli s takovýmto systémem počítat, nesmí zůstat poškozeni. To je zodpovědnost a princip společenské smlouvy mezi občanem a státem, jak jsme

uvedli v bodě 6 našich programových cílů. Sto procentní nasazení tohoto systému bude platit pro ty spoluobčany, kteří ZAČÍNÁJÍ pracovat. Musí mít na výběr a znát podmínky, za kterých si vybírají a co jim to přinese. Ke starému systému se ale vrátit už moci nebudou. Ti, kteří jsou naopak na dovolené po celoživotní práci, nemohou být postiženi nevýhodami nového systému. Těm je nutné garantovat nejvyšší možnou úroveň služeb v úrovni 5 našich povinných pojištění.

A řešení nešťastných poplatků u lékaře? Bohužel nějak jsme je nezahrnuli do koncepce. Budou totiž obsahem vymezeným v úrovni pěti úrovní pojištění. V rámci těch bude definována úroveň péče včetně počtu hodin na běžné úkony. A pokud si někdo, kdo nemá co dělat celý den, plete lékaře s kavárnou, nu, ať po vyčerpání zákonem zaručených hodin ošetření další návštěvu platí celou podle tržních cen. Každý si velmi rychle rozmyslí, zda rozmařile promrhá čas, který je věnován jeho zdraví. A navíc nezapomínejme na ústavní povinnost chránit si zdraví a život.

Jak vidíte, věci se nemusí řešit pouze poplatky. Je i množství dalších řešení. Mnohé z nich souvisí s předcházejícími body a mnohé i s dalšími. Třeba zrovna s tím devátým.

Ale nyní si připomeňme naši historii a uijme si volna na památku všech, kteří zemřeli za svobodu ostatních. Národ, který si nepřipomíná svou historii si neváží svých předků. Trestem mu bude to, že se historie může zopakovat. Proto si pamatujme!

9) Vytvořit systém hodnot postavený na nezastupitelnosti jednotlivce ve společnosti, jeho přínosu pro společnost včetně jeho znalostí a schopností

Potencionální volič: Hmm, to zní vědecky, ale netuším, co to vlastně má znamenat. Jak se to jako bude projevovat v praxi? Stejně se nic nezmění, tak jako u všech, tak co? Nikdy nikdo nic nezměnil a vy to stejně děláte jen pro prachy jako všichni.

Jste sice potencionální volič, ale nemůžeme chtít, aby nás volili všichni. Máte-li tento názor, nevolte nás. Opět začneme od konce. Pokud si myslíte, že nám jde jen o peníze, tak Vám stejně nevysvětlíme, že to tak není. Ale přesto se pokusíme. Začneme otázkou: Proč chodíte do práce? Pokud odpovíte, že jen proto, že Vás baví, pak buď patříte mezi 5% těch, kteří mají velké majetky a nebo prostě lžete. Všichni pracujeme proto, abychom se užívali. Tedy první funkcí práce je obživa a tedy vydělávání peněz. Na tom není nic špatného ani zavrženíhodného. My chceme změnit systém proto, abychom mohli pracovat ve svých oborech a tam vydělávat peníze. Ano, tak to je. Současný systém nejen že neumožňuje, abychom poctivě pracovali, ale navíc i zabraňuje rozvoji. Lidé, kteří nejvíce riskovali a nebo riskují, potažmo dávají práci dalším, jsou směřováni s lumpy a podvodníky a nejenže jejich renomé klesá, dokonce i státní aparát s nimi zachází čím dál tím hůře. Takže přímá odpověď. Ano, děláme to pro peníze. Ale ne pro ty, které nám někdo dá v Bruselu nebo v parlamentu. Nepatříme k těm, kteří z jiných tyjí, protože nemají jinou možnost přežít. My jsme dokázali najít práci nejen sobě, ale i dalším. Tak nás laskavě neházejte do stejného pytle s parazity, kteří mají z politiky živnost, protože se jinde neuživí. To není náš případ.

A nyní k vlastní otázce. Pokud se něco má změnit, musí se především změnit myšlení. Budete se asi divit našemu tvrzení, ale jsme přesvědčeni, že náš přístup k životu a styl myšlení je nejvíce ovlivněn a naplněn KOMUNISTICKÝMI idejemi. Ano, my si myslíme, že 40 let komunismu zničilo nejen množství majetků, životů a rodin, ale především zničilo žebříček životních hodnot. Do neexistence filosofických ideálů vtrhl kapitalismus a dokonal dílo zkázy. Nikoho dnes nezaráží, že v praxi aplikujeme nejryzejší ideje marxismu leninismu spolu s nejryzejšími ideály kapitalismu volné soutěže.

Nedovedete si to představit? My jsme se této otázky dotkli již v předchozích bodech, ale klidně zopakujeme příklad. Nemusíme chodit daleko. Představme si, že jistý FN pracuje v sadě. Rodí se tam krásná jablka a tak je samozřejmé, že pan FN tu a tam nějaké sní. Kdo by mu to měl za zlé, že? Ale je to krádež! My jsme si za socialismu zvykli, že vlastně vše je všech a takovéto drobnosti byly vlastně proti systému, takže jaksi v pořádku. Nyní ale sad někomu patří. A vlastník není totožný s panem FN. Takže pan FN ke svému platu ještě přikrade X korun navíc. Že jsme malicherní? Ale ne, nám nejde o pár jablek pana FN, jde nám o princip. Pan FN totiž nejenže sní nějaká jablka, on každý den nese domů tašku jablek tak, že to vypadá jako špinavé prádlo. Fuj! Odsouzeníhodné. Ale opět to není podstatou věci. Dokonce ani to, že na konci měsíce objedná své známé a každému prodá lísku jablek, čímž si přijde na pěkné přilepšení. Podstatou věci je to, že VĚTŠINA OBYVATELSTVA TENTO POSTUP SCHVALUJE a více či méně jej sama dělá v jiných oborech. Aplikujeme tedy zvyky a

pravidla socialismu a jejich výsledky pěkně využíváme tím prodejem v kapitalismu. Ale neuvědomíme si, že to je naprosto stejné, jako když vám řemeslník při opravě vadné elektřiny doma ukradne notebook nebo mobilní telefon. Notebook nebo telefon je samozřejmě pro všechny odsouzeníhodné, ale přikrádání v práci, tedy od někoho, koho povětšinou neznáme, více méně schvalujeme.

A to je důvod, proč hodláme změnit žebříčky hodnot. Socialismus v nás totiž udupal hrdost. Tvrdil, že jen v mase je síla a jedinec vlastně nemá žádnou cenu. Proto nyní všichni čekáme, až nějaká masa za nás rozhodne, kdo nám bude vládnout. Proto nechodíme k volbám. Jsme přece ti malí a jednotlivci nic nezmůžou. Tak co se vlastně namáhat. A tahle myšlenka se táhne naší novodobou historií jako červená nit. Na souseda koukáme jako na hlupáka, protože nám všichni opakovali, že jedinec je nula. Takže hledáme ty vlastnosti souseda, které to dokazují. Kdokoliv, kdo chce něco dokázat nebo změnit je snílek a hlupák, protože nezapadá do skupiny a šedé masy. Ale bohužel nám nedojde, že tímto přístupem deklasují jiní nás. Proto taky šéf nás vždycky spíš pokárá a potrestá, než pochválí a povýší. Jakmile bychom totiž přečnívali z řady, třeba by si někdo všiml, že jsme schopnější a šéfa bychom přeskočili. Je přece plno stejných myšlenek jako my. Odtud plyne naše závist a nenávist. Nikdo nám totiž nevštípil, že jsme JEDINEČNÍ. Vy i my. Každý z nás je jedinečná, nikdy se neopakující identita. Jsme výjimeční i tím, že každý jsme mistrem v nějakém oboru. A to i přes to, že jsme to ani nezjistili.

A z toho vyplývá i přístup k druhým. Pokud my sami jsme výjimeční, pak je jen správné a dobře, že soused je také výjimečný a schopný. Protože tak nám samotným poskytne něco, co sami neumíme nebo nemáme možnost dosáhnout. Jak vidíte změnou pohledu od SKUPINOVÉHO k INDIVIDUÁLNÍMU se mění vlastnosti závist a nenávist na úctu a sympatie.

Naše děti už nikdy nebudeme vychovávat tak, abychom zašlapali jejich sebevědomí a podřídili je skupinovým zájmům. Ano, pokud jsme totiž všichni výjimeční, máme i svá nezastupitelná práva. Ale na druhou stranu je jen samozřejmě a správné, že naše práva chápeme tak, že jejich hranice je tam, kde začíná omezování druhého výjimečného jedince.

Vidíme již nyní naše předchozí body v jiném světle? Potřebujeme jako stát chytré, schopné a fundované lidi. Na ničem jiném totiž náš stát nemůže stavět. Pokud tedy nechceme dělat námezdní síly a špinavou práci, kterou nám přes hranici někdo pohodí. Náš stát nemá jiné zdroje, než jsou jeho vlastní občané. A s tímto zdrojem dosud hospodařil pohříchu špatně. Pokud si tuto ideu shrneme, vyplynou nám z ní některé důsledky:

1. Jedinec je neopakovatelný a jeho výjimečnost je vítána
2. Práva jednotlivce stejně jako jeho povinnosti ve společnosti jsou primárním schématem chování
3. Svoboda jednotlivce končí tam, kde začíná omezení svobody druhého
4. Rozvoj individuálních schopností každého je chráněn státem

Samozřejmě z těchto namátkou vyjmenovaných důsledků vyplynula například struktura bodu 4, 6 a následně i bodu 10 našich cílů.

Individualita a rozmanitost naší mládeže tak bude vítána. Neznamená to ovšem, že chceme podporovat extremismus a podobné excesy. To konečně není ani možné vzhledem k výše uvedenému bodu 3.

Je nám jasné, že tyto abstraktní myšlenky nejsou zcela obvyklé, ale my je považujeme za základ změny společnosti. Pokud se nezmění přístup k jednotlivci a budou existovat bariéry, které budou zašlapávat individualitu do prachu, bude tento stát státem ušlápnutých šedých myší, kteří si nebudou schopni sami vládnout nikdy. Budeme se hašteřit a podrážet do té doby, než přijde nějaký cizák a udělá pořádek.

Nebo neslyšíte stejné hlasy jako v době nedávno minulé, kdy nám tu pořádek dělali bratři z východu a nyní ti sami volají po pořádku, tu z Evropské unie, tu z USA?

My jsme přesvědčeni, že změna myšlení nebude otázkou týdnů, měsíců ani let. Ale začít se s ní musí co nejdříve, nebo všechny systémy, které budeme chtít ve státě aplikovat, narazí na neexistenci společensky akceptovaných zásad.

Proto tyto zásady deklarujeme a chceme je i prosazovat napříč právním řádem, vzděláním i v běžném životě.

Individualita také znamená rovná práva pro všechny bez rozdílů pohlaví, vyznání, politických názorů, národností atd. Rozhodující kritéria jsou vždy jen schopnosti a dovednosti.

Stejným způsobem se pak musí starat stát o ochranu jednotlivců. Pokud vycházíme z

nezastupitelnosti každého jednotlivce, pak musí požívat stejným způsobem ochranu každý. Naopak ten, který tuto zásadu bude porušovat bude svá práva kráčet. Pro společnost je totiž přínosnější jednatel, který si své postavení uvědomuje a respektuje svobodné postavení druhých.

Pokud se shodnými brýlemi podíváme na otázky života, zdraví nebo otázky majetkové najednou si uvědomíme, že naše chápání existujících pravidel bylo pokřivené. Že existující zákony nejenže ve spoustě případů tuto filozofickou strukturu nedodrží, naopak jdou zhusta proti jejímu duchu. Nelze takto abstraktní princip jednoduše shrnout do jedné nebo několika stránek vysvětlení. Bohužel. Ale důsledkem zavedení této myšlenky do praxe by znamenalo například že ÚŘEDNÍK by byl povinný vám pomoci, spolucestující by byl povinen vám poskytnout pomoc v nouzi, stejně jako vy byste byli povinni pomoci třeba zcela neznámému člověku v případě např. ohrožení života nebo zdraví. Policie by nebyla zneužívána na vybírání příspěvků, ale skutečně by se starala o ochranu. Na silnicích bychom se více starali o to, jestli někdo nejede, než o to, jaká je barva na semaforu. A takových příkladů bychom mohli najít stovky.

Je začátek týdne. Tak si zkusme do běžných situací namodelovat myšlenku, že já stejně jako ostatní, které potkávám jsou výjimeční. Budete sami překvapeni, jak moc věci a pohledů se změní.

10) Zvýšit obecnou vzdělanost a zajistit aplikaci zvýšené obecné znalostní úrovně i na úrovni státu

Potencionální volič: Pro Krista Pána, ještě chcete abychom se učili nebo co, nebo je málo škol? Co to zase má být? Nebo do televize zavést namísto filmů školní vyučování? Máme už dost starostí a práce a neotravujte s dalším učením.

Ano Vážení. Chceme abychom se všichni učili. Jak jsme mohli vidět v předchozích bodech je znalost prostředím a vlastní znalosti základem hrdosti. Pokud se nepovažujeme za hlupáky, nemusíme považovat ostatní, kdo s námi i třeba nesouhlasí za nepřátele a útočníky. Čím víc víme, tím známe více řešení, čím známe více řešení daných problémů, tím jsme tolerantnější k názoru druhého.

Hrubost a agresivita k názoru druhého je pouze důsledkem vlastní neznalosti. Proto chceme, aby znalosti a vzdělání byly základní investicí do budoucnosti. A zároveň i zdrojem příjmů státu.

Ale vraťme se na začátek: pokud je maminka spokojená a nestresuje se, zřejmě se bude i spokojeně vyvíjet plod. Takže vzdělání začíná v prenatálním věku. A pokud začíná vzdělání v prenatálním věku, pak je rolí a úlohou státu se o budoucí občany postarat.

Proto považujeme ochranu matky a dítěte za základ vzdělání. Podpora porodnosti musí být taková, aby zajistila omlazení národa a přitom aby zabránila nešvarům, jako například používání dětí jako dobrý výrobní prostředek nebo zdroj příjmů. Neúměrný nárůst počtu potomků v jedné rodině zákonitě musí snižovat úroveň péče o každého z nich a musí se tedy zvolit vyvážený počet potomků, kterému je ještě pár rodičů schopen se kvalitně věnovat. Rozhodnutí o číslu potomků nechme odborníkům, ale může se tento počet pohybovat dle našeho názoru mezi třemi až pěti potomky. Tedy od určitého počtu potomků již stát nemá poskytovat podporu, neboť péče o dítě musí zákonitě v kvalitě klesat. Prostě pouze jen a proto, že schopnosti dvou rodičů nejsou neomezené.

Konkrétní podpora porodnosti s rodičovstvím musí být koncipována s předškolní péčí tak, aby zajistila kontinuální a nepřerušovaný rozvoj osobnosti a vzdělání dítěte. Nezapomínejme na to, že chceme vychovávat nezastupitelné, sebevědomé a moudré jedince, na jejichž znalostech a schopnostech bude stát stavět svou prosperitu. Náklady na tuto péči jsou tedy investice do naší budoucnosti a to zajisté nejsou marně vynaložené prostředky, i když si na ně nedokážeme sáhnout hned.

S tím samozřejmě souvisí předškolní výchova dětí. Trendy minulých let, kdy se razilo "zachraň se kdo můžeš" tím, že státu bylo lhostejno, zda lidé mohou mít děti a zároveň pracovat, by měla být minulostí. Matka by měla mít možnost umístit dítě do jeslí nebo školky tak, aby mohla sama pracovat, pokud chce. Společnost přece utratí méně za matku, která pracuje, než za matku, která je doma a je zcela závislá na státní podpoře. Jednoduchým součtem nám vyjde, že pokud matka pracuje, stát ušetří její výživu, neboť na péči o děti v centralizované péči (jesle, školky) jeden člověk zajistí více než jedno dítě. Pak je samozřejmostí, že investice do školek a jeslí je dobrou státní investicí.

Zvláštní skupinou v předškolní péči tvoří matky samoživitelky. Jejich postavení je ztíženo, ale stát

musí najít způsob, jak i jim zajistit rovné podmínky pro možnosti navrátit se do produktivního procesu. Prostě stát by měl naplňovat deklarovaný zájem dítěte tak, jak je již zaveden v našem právním řádu. Nám se zdá, že to stát zatím činí velmi vlažně nebo vůbec ne. Zde vidíme velký dluh ministerstva práce a sociálních věcí a nedostatečnou legislativní podporu. Celostátní síť ekonomicky dostupných jeslí a školek by měla zajistit péči o dítě, pokud chce matka pokračovat v práci.

Školní věk je základem vzdělání a musí být i tak dál chápán. V předškolním věku a prvních stupních základní školy se formují měřítko hodnot a morální zásady pro celý život. V tomto věku musí být jedinci vštípeny základy, na kterých pak může stavět. Dnešní úroveň školství je spíše poplatná volné nebo anarchistické úrovni výchovy po vzoru USA, než stavění na tradicích středoevropských. Jsme zastánci toho, aby jedinec dosáhl vývoje osobnosti přirozenou cestou, ale ne aby byl zbožšťován. Výchova musí směřovat k formování osobnosti a nikoliv k tolerování excesů. Výchova pozitivními vzory je samozřejmě základem. Agresivní forma výchovy je nepřípustná. Na druhou stranu i výchova musí odrážet shodné prvky se životem, na který mládež připravujeme. Za velkou chybu minulých let považujeme absenci trestů ve výchově a neomezené preference názorů dětí a mládeže. Ochrana dítěte před rodiči vycházela z příkladů stále se zvyšujícího procenta týrání dětí. Týrání dětí je excesem a společnost se s tímto trendem musí vypořádat, ale není důvod tímto prismatem plošně znevážit roli, funkci a povinnosti rodičů. Pokud dospívajícímu jedinci odstraníme ze života jakékoliv překážky nebo zkoušky, nebude na reálné překážky a zkoušky připraven a poprvé se s nimi setká někdo v pubertě, někdo déle, ale vždy to pro jedince s rostoucím věkem bude větší a větší problém. Tím, že dětem "zametáme cestičku" v útlém věku, prokazujeme jim medvědí službu. Problémy, které pak ve vyšším věku (např. neúspěchy ve vztazích v pubertě) nebudou chtít nebo moci řešit za pomoci rodičů, nebudou umět vyřešit sami a nebo řešení bude neadekvátní (sebevraždy z nešťastných lásek, požívání drog atd.) . Proto vyvážená výchova rodiny a škol musí směřovat ke zdravému vývoji včetně schopnosti vyrovnat se s problémy.

Donedávna jsme byli hrdí na to, že systém našeho školství poskytoval výrazně vyšší úroveň vzdělání, než srovnatelné typy škol v zahraničí. My si myslíme, že tyto doby jsou nenávratně minulostí. Bohužel. Základem vzdělání ale na druhou stranu není suchopárné memorování neužitečných znalostí. Systém informací a znalostí z různých oborů, které má mít člověk zažité po absolvování základní školy, nechme odborníkům. Nicméně to, co dosud odborníci do osnov nezařadili, jsou znalosti o fungování státu, jeho principů a roli jednotlivce ve státě. Sice jsme odkoukali od USA svobodu projevu ve třídách vedoucích až k anarchizmu a útokům na pedagogy, ale neodkoukali jsme již obsah jejich předmětů vedoucích ke znalosti vlastní ústavy, národní hrdosti a k chápání povinností občana. I toto je zdrojem dnešního právního nihilizmu a naprostého odtržení od vlastenectví. Důsledkem je i nezájem občanů o vlastní stát a vlastní budoucí vývoj. Proto bychom měli akcentovat návrat takových předmětů do škol. Bezplatná školní docházka je naprostou samozřejmostí. To je rolí státu. Stát ale nemůže bránit provozu a vzniku soukromých škol. Úlohou a regulační funkcí státu je to, aby v soukromých základních školách zajistil minimálně stejnou kvalitu výuky, jako ve školách státních.

Nezastupitelnou roli ve výchově hrají sdělovací prostředky. Dlouholetý trend, že sdělovací prostředky nemají lidi "vychovat" je z našeho pohledu nesmysl. Ony totiž vědomí formují a ovlivňují podstatnou měrou. Takže de facto již vychovávají. Stát v tomto má nezastupitelnou roli díky veřejnoprávním médiím, které by měly reprezentovat vyvážený model zábavy a výchovy dohromady. Zásahy do soukromoprávních médií ze strany státu mohou být pouze prostřednictvím zákonem chráněných zájmů (např. nepodporování fašizmu a rasizmu atd.) .

Domníváme se, že povinné základní vzdělání by mělo končit ukončením studia sekundárního. Tedy že vzdělání by mělo končit absolvováním maturity nebo učňovské zkoušky. Dnešní doba vyžaduje rozsáhlejší znalosti a schopnosti a systém elementárního vzdělání považujeme za nedostatečný. Kromě směřování osob do profesních oborů by mělo toto vzdělání zajistit hlubší znalosti fungování státu, společnosti a právního řádu (zejména Ústavy) včetně elementárních práv a povinností jednotlivců. Profesní odbornost by měla být svěřena do rukou praktiků odborníků a zejména na učňovské školství by měly mít větší vliv nestátní profesní sdružení.

Systém vysokých škol nese poslední nejvyšší stupeň vzdělání. Měl by být těžištěm pro motivaci a zachycení nadaných jednotlivců , aby se jejich schopnosti a znalosti co nejlépe uplatnily v praxi. Stát

musí zvýšeným tlakem podporovat a motivovat nové trendy ve znalostech, schopnostech a vědě. Prostředky, které do vědy a do vzdělání na úrovni vysokých škol v současné době plynou jsou podle nás nedostatečné. Stejně jako prostředky sloužící na popularizaci vědy a znalostí všeobecně. Dnes si většina národa bohužel myslí, že je pro ní prospěšnější J.Jágr než prof. Wichterle. Podle toho také vypadá jejich oceňování. Důsledkem pokřivené výchovy je kupříkladu to, že se nikdo nepozastaví nad tím, že špičky vrcholového sportu mají miliardové příjmy, ale všichni jsou celí pryč z toho, že mají za léky platit. A přitom léky jsou výsledkem znalostí a práce nejnadanějších lidí této planety. Nedokonalost ve vzdělání a měřících hodnot dlouhodobě křiví pohled na ekonomická, ale zejména morální pravidla společnosti. Proto se domníváme, že zvýšené investice do vzdělání a vědy budou základem budoucí prosperity státu.

Pokud si promítnete zásady obsažené v předchozích bodech našich programových cílů zjistíte, že naší snahou je postavit budoucnost nás všech na rozšiřování znalostí, schopností a úcty jednoho k druhému. Tyto ideály zanikly pádem první republiky. My se k těmto ideálům našich předků hrdě hlásíme a v jejich krocích hodláme pokračovat. Z tohoto pohledu hodláme zavést možnost kontinuálního vzdělávání externí nebo dálkovou formou pro kohokoliv.

Dnes vidíme univerzity třetího věku, které jsou představovány spíš jako vhodné zabavení seniorů. My si myslíme, že kontinuální vzdělávání by mohlo přinést i velký pokrok. Pokud osoba, která není schopna fyzicky zvládat nároky běžné práce, najde způsob, jak svůj intelekt a schopnosti dál uplatnit ve fyzicky méně náročných činnostech, může být velmi užitečná ZEJMÉNA ve starším věku. Proto předpokládáme díky stárnutí populace budoucí trend "seniorů výzkumníků a vědeckých pracovníků". Možná, že tato myšlenka je idealistická a kacířská, ale důraz na univerzity třetího věku bude v aplikační a nikoliv zábavné rovině.

V neposlední řadě je potřeba se podívat na aplikování znalostí na úrovni řízení a správy státu. Obecné znalosti, kterými je dnes vybaven každý absolvent základní školy mnohdy nepronikly ani do elementárních funkcí státu. Co máme na mysli? No třeba to, že se silnice rozkopávají čtyřikrát, když se má položit plyn, voda, elektřina a telefon a nikoho nenapadne, že se jedná o čtyřnásobné výdaje a čtyřnásobné zdržení nás všech. Pak je zcela namístě otázka aplikace těchto znalostí i do fungování státní správy. Zjednodušení zásahů státní správy do našich životů je totiž jakýmsi spodním proudem prosazení vyšší úrovně znalostí, jak vidíte sami.

Doufáme, že jsme vám v hrubých obrysech nastínili naše východiska k otázce vzdělanosti jako k pilíři fungování společnosti. Pokud s námi souhlasíte, jsme rádi. Pokud ne, zkuste si projít vlastní domácnost a prohlížejte si přístroje a nástroje vaší denní potřeby. A pak si položte otázku, které z nich jste sami schopni vyrobit, nebo jejich funkci nahradit něčím, co sami sestrojíte. A kolika z nich rozumíte alespoň z principu. A nakonec se zeptejte sami sebe, CO KDYŽ UŽ NEBUDE NIKDO, KDO TO VYMYSLÍ?

11) Postavit hospodářství státu na diverzifikovaném přístupu ke zdrojům státního rozpočtu s primárním důrazem na podporu zdrojů plynoucích ze znalostí, duševního vlastnictví, výzkumu ve vědách a ostatních znalostech

Potencionální volič: Tak to jste se už úplně zbláznili. Vy takový nýmandi odnikud chcete kecat do toho, jak se bude řídit stát? Kde berete tu drzost, že to jako umíte? A co to vlastně má být, ten diferencovaný přístup? Bože, na tydle chytráky jsme tu čekali.

No, Vážený pane voliči, trochu mnoho otázek najednou, ale hodí se všechny. Začneme výjimečně odpědu. Říkáte nýmandi? No dobrá, jak si myslíte, že se stali velkými osobnostmi již zmíněný Einstein, který málem propadl z matematiky na základní škole, nebo Thales Miletský, kterého zabil řecký voják, když si pohrával s konstrukcí kružnice, nebo Napoleon Bonaparte? Myslíte si, že se narodil s kloboukem a armádou před kolíbkou? Všichni víme, že ne. Argumentace, že to, že někdo něco nedělal zároveň značí, že to ani dělat nemůže a už vůbec ne dobře, je právě tou slepou uličkou hlupců. Tak se totiž likviduje konkurence ještě dříve, než by mohla být nebezpečná. Proto se všichni "nýmandi", kteří se k nějakému postavení dostali, jeví v očích těch ostatních jako polobozi nebo bozi. Nikoho totiž nenapadne, že Archimédes, Thales, Einstein i ten Bonaparte vyrůstali, učili se a především si věřili!

Na rozdíl ale od nich my už máme dostatečné zkušenosti s řízením. Mnozí z nás i s řízením státu.

Takže nejsme začátečníci. Stát není nic jiného, než složitější systém, než velká korporace. A kde Vy jako volič berete tu jistotu, že ti, kteří to řídí jsou schopní a povolání? Dokázali někde v dřívějšku, že umí něco řídit? Postavili něco, co by živilo je nebo i další? Naše zkušenosti a znalosti jsou o dost pevnější. My za sebou máme fungující životy, vlastní zázemí, které jsme si museli přes neschopnost právě těch "řidičů státu" vydobýt. Ano, slyšíte dobře, NIKOLIV DÍKY JEJICH ŘÍZENÍ, ALE NAVZDORY JEJICH ŘÍZENÍ.

My velmi dobře víme, že na odborné věci potřebujeme odborníka a necpeme se do toho, abychom si operovali slepé střevo svépomocí. Stejně tak nechceme vymýšlet Tháletovu kružnici ani jeho větu (to je ta, která říká, že všechny trojúhelníky sestrojené uvnitř kružnice vztyčené nad přeponou jsou pravouhlé), protože víme, že vymýšlet vymyšlené je ztrátou času. A drzost? Pane voliči, je snad drzostí, že si jdete na pivo do hospody protože víte, kde ta hospoda je? Nebo je drzostí to, že pijete protože máte žízeň? Naše drzost spočívá v tom, že víme, jak by to mohlo fungovat lépe a nejsme o nic horší než ti, kteří tam jsou. Je snad drzostí, že chceme prosadit a změnit špatné fungování v lepší, když ovlivňují dennodenně náš život? Je tedy drzostí snažit se zlepšit vlastní život? Pokud ano, tak jsme rádi drzí. Nebo si myslíte, že se neumíme uplatnit v jiných oborech a třeseme se na křesla v parlamentu a vládě? Velký omyl! Možná jste na to zvyklí z dosavadních zkušeností, ale velmi bychom uvítali osvícené politiky a fundovaná rozhodnutí, protože bychom nemuseli ztrácet drahocenný život tím, že bychom se pokoušeli přesvědčit takové, jako jste Vy, že věci mohou fungovat lépe pro všechny. Dokážete si vůbec někdy uvědomit, že ne každá činnost je motivována primárně vlastním prospěchem? Nebo podezříváte pána, který pomáhá při nastupování do tramvaje babičce, že ji chce šlohnout peněženku, nebo dirigenta řídícího dětský sbor, že je každý pedofil, případně, že každá žena chodící v minisukni je potencionální šlapka, co hledá prachatého hlupáka, co si jí vezme? Každá lidská činnost i ta sebe ušlechtilejší se dá deklasovat nalezením spekulativních důvodů, jaké jsme uvedli výše. Není to ale problém ve Vaší hlavě? Že vše soudíte podle sebe? Neznamená to, že to jste Vy, kdo tyje a korytaří z každé možnosti? Nekradetete v práci tužky, šrouby, papíry, rohlíky nebo s čím děláte? Neokrádáte zaměstnavatele o čas, kdy byste měli pracovat tím, že si tu vypijete kávu o něco déle, tu zas pochůzku spojíte s nákupy domů? Jak jinak by Vás tyhle myšlenky mohly napadnout? Pokud jsme se trefili, tak nás, prosím, nevolte. Nestojíme o všechny voliče. Máme svou hrdost a tu bychom velmi znectili, kdyby nás volili takoví, jako Vy. Nechceme, aby nás volili líní, závistiví a nenávistní flákači. Flákáním a přikrádáním se totiž nic spravit nedá. My chceme poskytnout možnosti a příležitosti všem těm, kteří chtějí, aby za svou práci byli slušně odměněni. A je to úplně jedno, jestli je to zaměstnanec nebo zaměstnavatel. Protože principiálně jsme soukromníky všichni. Princip soukromníka je totiž ten, že za peníze něco někomu nebo něčemu poskytuje. Nechce jen týt z práce a příjmů druhého, není pijavící a parazitem na nás všech. My chceme, aby lidé, kteří pracují, měli dostatek peněz na bezstarostný život. Ale nezlobte se na nás, flákače, podvodníky a grázly podporovat nechceme a ani nebudeme.

V předchozích bodech jsme vysvětlili naši filozofii směřující vůči jednotlivci a jeho zajištění v rámci systému. V úvodu tohoto bodu jsme popsali na hypotetickém příkladu, jaký je důsledek toho, že se námi postulované body nenaplnují. A v následujícím se podíváme čistě na zajištění instituce, která by nám měla poskytovat zajištění společných služeb, tedy státu.

Diferencovaný přístup znamená rozdílný přístup ke zdrojům financování. Primárním problémem totiž není nerudovské "kam s ním", ale kde na to vzít. Můžeme mít sebelepší plány a ideály, pokud na ně nevyděláme, nebudeme si je moci pořídit. Neznáte to z rodiny? Tak to je přece naprosto stejné. Nebo si snad myslíte, že peníze prší někde na Letenskou ulici a ministerští úředníci je jen shrabují? Ne, na všechno se musí vydělat. Kdysi dávno (pro mladší ročníky to je již jako vozová hradba Žižkova) bylo naše hospodářství postaveno na těžkém průmyslu. Země, která má velmi omezené zdroje nerostného bohatství tak byla postavena do role prodejce zboží, náročného na materiál. Nebyla to dobrá volba. To věděli všichni. Po pádu socialismu někteří "povolání" zlikvidovali pod pláštěm naivity nebo úmyslu lehký průmysl tu tím, že prohlásili zbrojní průmysl za "špinavý" (ztráta trhů na blízkém východě a v Asii) tu zas přímým prodejem cizím výrobcům, kterým se investice vyplatila mnohonásobně tím, neboť si zlikvidovali vlastní konkurenci (prodej Tesly atd.). Nyní je celé většina našeho snažení nasměrována na automobilový průmysl. Je to úžasné, jak se bez ohledu na historická fakta opakují totožné chyby každých dvacet let. Nejdeálnější by totiž bylo, abychom měli

každý v garáži každý rok nové auto a pak by byl blahobyt. Garáže by sice byly větší, než domy na bydlení, ale vesele bychom konzumovali a zvesela žili.

Orientace na jeden jediný segment trhu je vždy smrtelnou chybou. Tak jako strava v životě musí být vyvážená, aby byl zdravý jedinec, stejně tak musí být zdroje rozpočtu postaveny na rozdílných segmentech. Můžete namítnout, že to tak máme, sociální pojištění, DPH a teprve potom daně z příjmu. Ano, máte pravdu, ale zdroje rozpočtu nejsou jen příjmy, jsou to také určité pojistky, že kupříkladu nebude většina zaměstnanců napojena na jeden segment trhu, protože při jeho výpadku problémy tu masu neudrží sociální síť. Sociální pojištění by také nemělo být zdrojem rozpočtu. Alespoň někdy by měla začít příprava na oddělení důchodového systému od rozpočtu. Tak co nám zbývá? Budeme se modlit k majitelům General motors, nebo zapalovat svíčky před bustami generálních ředitelů Fiatu nebo Volkswagenu?

NE! Musíme začít podporovat ty zdroje, kterých máme dost. To jsou naši vlastní lidé. Jejich schopnosti a znalosti. Postavit hospodářství na materiálově málo náročné produkci, službách a zajistit soběstačné zemědělství. Stát našeho typu, jako otevřená ekonomika, musí stavět svou budoucnost na exportu zboží s vysokou přidanou hodnotou práce a znalostí. Kromě toho si nemůže dovolit celé svoje spotřební hospodářství postavit na dovozu. Uvědomme si, že to, co dovážíme, nakupujeme za to, co vyděláme a stejně jako v domácnosti, o co víc spotřebujeme na nákupy, o to méně nám zbude na opravu vlastního bytu, nebo domu a v tomto případě na rozvoj vlastního státu.

Posledních patnáct let nadáváme na to, že nejsou opravené silnice, že nefungují služby a úřady a že je málo peněz na školství. Ale zároveň nadáváme, že jsou dovolené do Španělska dražší, protože koruna oslabila. Neuvědomujeme si tak, že jsme projedli na dovozových jogurtech, másle a levných dovolených do Španělska peníze na školství, vědu a opravu silnic. Co se totiž stane s penězi, za které si koupíte dovolenou ve Španělsku? Myslíte si, že budou obíhat v Čechách? To opravdu ne.

Všechno, co jednou odvezeme a zaplatíme venku, JIŽ NIKDY NEBUDE PRACOVAT V ČECHÁCH. A je to jedno, jestli je to platba za německý jogurt, italskou šunku nebo španělskou dovolenou. A peníze najednou chybí všude. To, že nejsou opravené silnice, a musíme doplácet učebnice pro děti nebo kupovat drahé máslo je jen a pouze důsledek chybného myšlení nás všech. Stát by se měl chovat tak, aby v klíčových odvětvích nutných pro zajištění elementárních životních potřeb byl soběstačný.

Proto chceme zachovat funkční české zemědělství, proexportně orientovaný průmysl, který by primárně nebyl závislý na automobilové výrobě a do budoucna postavit příjmy státního rozpočtu na vědě a výzkumu. Ano, namítnete, že investice do vědy jsou ty největší na celém světě. Máte pravdu, ale chcete vzít chlup na dlaní, když tam není? Nemáme jinou možnost. Naše surovinové zdroje jsou minimální a téměř vyčerpané. Můžeme zvolit cestu levné pomocné pracovní síly stejně, jak k tomu vědomě či nevědomě přistoupily předchozí vládnoucí politické síly. My si ale myslíme, že Češi, Moravané a další kmeny či národy a národnosti žijící na území České republiky měli, mají a budou mít na víc. Chceme zabránit odchodu mozků z této země a na nich postavit její budoucnost.

Přenechejme náročnou výrobu těm, kteří mají zázemí a suroviny a věnujme se vývoji nových technologií, nových materiálů, aplikování dosažených znalostí v praxi. Ano, je to dlouhodobá vize, ale tzv. Asijští tygři svoji prosperitu naplánovali již v letech padesátých minulého století. A za touto vizí nekompromisně šli všechna léta. Trvalo jim to padesát let, ale dosáhli svého cíle. My si myslíme, že překloneň ekonomiky a celé společnosti k výnosům z "duševního vlastnictví" bude také dlouhodobý proces, ale nikoliv tak dlouhý, jako přebudování celé struktury ekonomiky, jak tomu bylo v případě Asijských tygrů. Konec konců již jsme jednou ve špičce byli. A tehdy se nikdo v Evropě na Čechy neřval skrz prsty jako na něco méněcenného. Nebo si snad sami o sobě myslíte, že jste hloupější, línější a méně schopní než naši sousedi? Pokud ano, pak je naše práce zbytečná a nezbude nám, než se poohlédnout, jak důstojně jako národu vymřít.

Opravdu jste přesvědčení, že už na víc nemáme? My si to nemyslíme a proto jsme pro nás pro všechny založili tuto stranu. Nechceme ji stavět jako nějakou protiváhu občanů. Strana by měla sloužit jako nástroj pro politické prosazení našich SPOLEČNÝCH cílů, cílů, které jsme výše uvedli. Cílů, které se dají shrnout pod dvě slova SPRAVEDLIVÝ ŽIVOT. Pokud se s našimi cíli ztotožňujete přijďte pomoci, strana není žádné uzavřené společenství, potřebuje Vás. Nezvádneme nic, když budeme sami. Je to naše společná šance. My, co jsme ji zakládali, jsme ji nezakládali jako prostředek k vlastnímu obohacení. Snad je to jasně patrné i našich cílů, takže každý, kdo to myslí podobně jako my a hlavně vážně, je vítaným kolegou a spolupracovníkem a my mu rádi předáme štafetu v boji za spravedlivý život nás všech.

12) Výše uvedené cíle prosazovat spolu s přesnou analýzou aktuálního stavu ve všech oblastech státní správy

Potencionální volič: Analýza, to jako zase chcete dělat náskou komisi, co bude zaměstnávat další vyžírky za naše prachy? Jděte s tím někam. Něco udělat, to se vám nechce. ANALYZOVAT, to jo. A výsledek bude nula. Jako vždycky.

Výborně, sdílíme Vaši nedůvěru. Bohužel, ale chceme-li opravit prosakující odpad, je vždy dobré najít místo, kde skutečně voda z trubek prosakuje, než začít s vysekáváním potrubí celého. Takže vstupní analýzu stavu považujeme za zásadní předpolí k návrhu nápravy. I doktor napřed stanoví diagnózu, než pacienta rozřeže. A u státu a jeho řízení je to nezbytné. Pokud bychom začali houfně s odstraňováním následků, mohli bychom se dopustit tak závažných chyb, které by mohly ohrozit celistvost a celkovou funkci. Proto na každé úrovni musí dojít k "inventarizaci". A to nejen stávajícího stavu, ale i opodstatněnosti jednotlivých činností nebo skutečností.

Pro lepší pochopení je nejlépe uvést příklad. V případě, že si jdete se žádostí třeba pro nový pas a musíte si přijít znovu a odstát frontu podruhé, protože jste vyplnili špatně formulář, mohou být dva pohledy. Jedním je JAK byly poskytnuty informace o nutnosti vyplnit formulář a zda byly poskytnuty SPRÁVNĚ. Jenže druhým pohledem je i to PROČ musíte vyplňovat formulář, když jste ty samé informace už jednou vyplnili a máte PLATNÝ PAS. Nebo PROČ je musíte vyplňovat vůbec, když stát má tyto informace již z titulu jiných procesů (např. změna o Vašem sňatku byla zaregistrována matrikou). Jsou tedy DVA pohledy, které je možné přijmout. Buď jsou informace poskytnuty špatně, nebo nejsou vůbec potřeba a jedná se tedy ze strany státu o DUPLICITNÍ činnosti, které ve svém důsledku platíme my všichni tolikrát, kolikrát se opakují.

Analýza tedy musí směřovat jednak k stavu systému, ale i k jeho zahlcení balastními a duplicitními činnostmi, které nás v konci okrádají nejen o peníze, ale především o čas. Náš příklad je možné aplikovat na spoustu procesů a činností ve státní správě i samosprávě. Klasickým příkladem je duplicitní vedení agendy jak v počítačích tak v papírové podobě. Mnoho občanů zcela správně argumentuje, že dnes vše trvá dvakrát dlouho, protože se vyplňují oba systémy. My se ptáme PROČ? Odpověď jste si přečetli v předchozím bodě. Protože úroveň aplikovaných znalostí v praxi KLESÁ. Vidíte, jak komplexní provázanost jednotlivých bodů našeho programu vzniká? Do jakých všech detailů zasahují jednotlivá vlákna navržených kroků? Dnes už se nikdo nepozastaví na tom, že k žádosti o potvrzení státního občanství matrika vyžaduje RODNÝ LIST. Ale ta samá matrika jej má v evidenci? Proč jej tedy vyžaduje? Proč k žádosti o živnostenský list musíme předkládat rejstřík trestů, když ten samý orgán má přístup do jeho dat a může si jej tedy najít sám? Zvykli jsme si na zbytečnosti a chápeme je jako součást systému. Proto je nutná hluboká analýza. Proto jsme v bodě 4 našeho programu navrhli MORATORIUM. Aby nedocházelo k zanášení systému dalšími balastními předpisy a normami. Každý jsme totiž limitován svou fyzickou integritou a délkou svého života. Pokud nebudeme systém očišťovat, naše děti obětují systému a vyřizování nesmyslů ještě větší část života než my a bude to ještě hrůznější, TAKÉ JIM TO PŘIJDĚ NORMÁLNÍ.

Analýza v třetím pohledu je účet má dáti a dal. Tedy v jakém ekonomickém stavu se daná agenda nachází. Nevšimli jste si, že stát prošel několika arbitrážními řízeními a jen o zlomku z nich jsme se dozvěděli, jak dopadla? Nepřijde Vám divné, že nároky ve výši miliard uplatněná v mezinárodních arbitrážích jaksi "vyšuměla" do ztracena? Co se tedy stalo? Nezaplatili jsme v tichosti mimosoudně jako stát peníze, abychom neprodělali ještě víc na nákladech za prohraná řízení? Co když ano? Kolik to tedy stálo? A jak jsou na tom mzdové a materiálové náklady, když najednou v televizi zaslechneme, že existují "mrtvé duše" v úřadech, na které se berou příspěvky z rozpočtu, a tyto peníze jsou používány na odměny skutečným pracovníkům? Jak je to tedy doopravdy. Závěrečný účet stavu by měl být zahajovacím údajem nového přístupu. Počty zaměstnanců, evidence majetku, evidence zásob a nutných režijních nákladů jsou denním chlebem každé domácnosti. Nikoliv však státu. Rozpočtové kapitoly neobsahují podrobné údaje o těchto datech. A pokud je obsahují, jsou v průběžných položkách tedy těch, které, jak jsme si uvedli výše, třeba VŮBEC NEJSOU NEZBYTNÉ ANI NUTNÉ. Proto analýza.

Dalším pohledem na analýzu, v pořadí již čtvrtým, je znalost systému jako takového. Analýzou se nejen oddefinují jeho základní a pomocné funkce, ale i poslouží jako studijní materiál řídicím pracovníkům. Pokud si koupíte nový domácí spotřebič, také má návod k použití. Dokonce je povinností výrobce takový dokument přikládat k výrobku. Manuál k řízení úřadu nebo ministerstva nikdo nikdy neudělal. Dokonce neukázal ani jak takový systém funguje a za kolik. Bude-li taková analýza vypracována, bude možné i lépe hodnotit výsledky činnosti jednotlivých lidí včetně těch nejvyšších.

Analýza nejen že ukáže jak si systém stojí, ale kde co nejvíce hoří a kde jsou zásadní systémová pochybení, nebo omyly. Bez analýzy nelze začít opravovat. Stejně jako když není provedená statická kontrola objektu, pokud podkopeme všechny nosné zdi, objekt se zřítí. Stejně tak i systém se může zahltit nebo zničit. Proto pečlivé prozkoumání stávajícího stavu a jeho zdokumentování umožní najít nejlepší řešení pro jeho obnovu nebo změnu. Dokonce objeví i někdy skryté vazby na další systémy a podsystémy. Nebo i vazby zcela zbytečné a pro systém brzdicí. (viz informace o Vašem sňatku výše)

Tento bod není nutné, dle našeho názoru, dále vysvětlovat. Každému, kdo kdy začal s rekonstrukcí čehokoliv, je jasné, že napřed musel začít od zjištění stávajícího stavu, než přistoupil k vlastní práci. A je lhostejno, zda se jedná o rekonstrukci automobilového veterána nebo o letní chatu, či byt. Každému je to jasné u jeho vlastních věcí, ale nedokáže pochopit, že to samé musí být provedeno v jakémkoliv systému a stát je ten nejsložitější systém.

Známe odpovědi například na otázku, jaký je poměr mezi náklady na vybrání té či oné daně? Pokud ano, jsou opravdu všechny výnosové? Kupříkladu náklady na výběr daně z nemovitostí přesahují její přínos, proč ji pak vybíráme? Abychom zaměstnali úředníky a platili je za zbytečnou práci? A jak je to s dalšími poplatky, zdravotním a sociálním? Statistická data se cvičně pokuste najít sami. Třeba na internetu. Zjistíte, že jsou téměř nedostupná, ale přesto většina firem musí vyplňovat statistické výkazy jako součást ohlašovací povinnosti samozřejmě zadarmo. Kde tedy je míra informací vybíraných státem a naopak jím poskytovaných? Občan by přece měl mít nárok na informace minimálně o penězích, na jejichž tvorbě se podílí. Proto je nezbytná analýza. Jak vidíte, není to jen díra na peníze a prostor pro další platy dalším lidem, je to nezbytný nástroj správného řízení. Je s podivem, že tento krok ještě žádná z vlád neudělala. Zřejmě i díky tomu, že většina z jejích členů nikdy nic neřídila. I v tom je naše výhoda. Bez analýzy totiž nejde nic pořádně začít, opravit kolo, provést operaci, přestavět byt ani rozběhnout obchod. Proč tedy stále volíme ty, kteří nic z toho nikdy neudělali?

13) Na základě článku II., bodů 1-12 a další činnosti strany, spoluvytvářet stát založený na respektování individuální existence člověka a jeho osobních práv a svobod, nedotknutelností jeho života, zdraví, majetku a času a rovnosti před zákonem s absolutní aplikací presumpce neviný nejen v trestních věcech. Správy

Haló, pane voliči, kam utíkáte? Spěcháte volit sociální strany? Škoda, že jste nepochopil, že sociální neznamena, že dostaneme to, co chceme, a už vůbec ne zadarmo. Sociální také neznamena, že budeme poslouchat líbivé pohádky a radši hned zapomeneme, že od začátku víme, že to nelze dosáhnout. Ale to je problém nás lidí. Radši posloucháme to, co chceme slyšet, i když od začátku víme, že to je lež. Dokonce si totiž myslíme, že to je milosrdná lež a že nás má, ten kdo lže, rád. To je ale jen v pohádkách.

Poslední bod je vlastně shrnutí a jakýsi transparent našich cílů. Dá se ještě zjednodušit. To zjednodušení je na dvě slova SPRAVEDLIVÝ ŽIVOT. Je to možná naivní, ale je to cíl. Cíl ke kterému my chceme směřovat. Že Vy také? Tak proč se nepřipojíte? Prosím, že zase jako ostatní lžeme? Ale jděte a co Vám brání nás kontrolovat? To ne my, ale Vy můžete aktivní účastí kontrolovat, jestli děláme to, co jsme zde uvedli. Jen na Vás záleží, jestli nám dáte hlas ale ještě lépe, jestli se s námi budete podílet na naší společné budoucnosti. Volby nejsou příležitostí pro nás jako osoby, jsou příležitostí myšlenek a nových ideí. Je to na Vás, jestli je necháte vyrůst stejně jako svou lepší budoucnost, nebo jestli je zašlapete do prachu a necháte uschnout. Stejně jako sazeňička květiny neporoste, pokud nebude mít vláhu a péči. To samé je s myšlenkami. Nezáleží až tak na konkrétních tvůrcích myšlenky, ale na těch, kteří ji dokážou realizovat a dotáhnout do konce. A to může být každý z Vás, kdo čtete tyto řádky. To není o tom, že Vy si vybíráte stranu, které dáte hlas. To Vám osud dává možnost volit svou budoucnost. A bychovují-li Vám myšlenky stran existujících, udělejte něco proto, abyste svou ideu prosadili. Poslání života je jít za svým snem. A volbami to nekončí. Pokud jednou

nějakou myšlenku zvolíte, pak Vás ta myšlenka potřebuje jako dítě rodiče. A aby byla stále ta pravá a čistá, musíte se o ní starat a někdy i opravit a znovu postavit. A třeba se poprat s těmi, kdo by ji chtěli špinit. Proto existují uskupení a strany a v nich lidé, kteří jsou jen lidé a potřebují také korekce. A někdy i vyměnit. Nás nevyjímaje. Ale myšlenka musí žít dál.

Přece jenom jsme ale zapomněli jednu otázku a tou je presumpce nevinny nejen v trestních věcech. V současnosti máme zaručenou presumpci nevinny ve věcech trestních. Co by znamenalo prolomení tohoto pravidla i do věcí mimo trestní věci? My si myslíme, že poměrně razantní průlom do všech našich životů. Přestavte si, že veškeré jednání s úřady by vycházelo z předpokladu, že jste nevinní a že Vaše jednání bylo primárně vedeno snahou o dobro.

Nikdo by nepředpokládal, že Vaší primární myšlenkou při platbě daní byla snaha okrást stát o nějakou korunu. Úředník by Vám naopak pomohl najít optimální řešení, abyste platili daně co nejmenší. Proč byste totiž platili víc, než nutně musíte? Nějak by se i změnil pohled na zákon o provozu na pozemních komunikacích, který je principiálně postaven na předpokladu, že řídí jen grázlové. A co použití pozdějších předpisů? No pokud by byly pro Vás výhodnější, proč ne. Jaký je rozdíl mezi vrahem, kterému se sníží trest, pokud novější norma toto snížení umožňuje a Vámi při pokutách za rychlou jízdu? Kdo je společensky nebezpečnější a proč tedy má mít výhodu menšího trestu právě ten vrah? Vám ale napaří pokutu, ať se zákon změnil nebo ne, podle toho, kdy jste přestupek spáchali. A basta. Příkladů bychom mohli najít celou řadu. Ale myslíme si, že presumpce nevinny by měla být aplikována ve všech věcech bez výjimky. Jiná otázka je samozřejmě dokazování. Ale to nebylo předmětem našeho bodu a také bychom se dostávali hluboko do právních problémů.

Protože považujeme toto krátké vysvětlení za dostatečné, dovoluňte nám, abychom se s Vámi při exkurzi do našich myšlenek rozloučili. Bylo nám ctí, že jste s námi strávili tolik času, neboť vězte, že toto hrubé povídání je celkem asi třicet stránek textu. Takže jste nám věnovali zhruba čtyřicet minut svého života. Za což Vám děkujeme a doufáme, že je nebudete považovat za ztrátu času.

Budeme samozřejmě velmi rádi, když nám s prosazováním a šířením našich myšlenek pomůžete dál. Ale i pokud si jen některé body vezmete za vlastní, bude to přínosem pro nás pro všechny.

Pokud totiž myšlenka zvítězí, bude víc slušných a spravedlivých lidí a nám všem se tu bude lépe žít.

Takže děkujeme Vám, kteří s námi půjdete spolupracovat i Vám, kteří půjdete volit kteroukoliv rozumnou a slušnou stranu.

Přejeme Vám i nám úspěšnou a krásnou budoucnost.